

for vietnam

*nr 5 1971 årg. 6
pris kr. 1,50*

UTGITT AV SOLIDARITETSKOMITEEN FOR VIETNAM

Nixon trapper opp!

(Sven Øste ---)

Forts. fra side 5

FREDSFORBEREDELSE

Den forminskede militære aktivitet i Sør-Vietnam rommer også en forsterket politisk virksomhet. På det lokale plan i Sør-Vietnam er det mindre politiske konflikter og minskede spenningsforhold. Dette er igjen tegn på at det inngås flere kontraktsforhold, mener Sven Øste. Stadig flere mennesker har lært å leve i begge verdener – og søker kontakt med hverandre. Det inngås pakter over de politiske skyttergraver som er skapt av amerikanerne.

– For eksempel kan det tenkes at juntaens distriktssjef gjør en avtale med FNLs distriktssjef: »Når du ikke gjør det, skal vi ikke gjøre det. Vi gjør bare så og så mye for at det hele skal se bra ut – fordi vi er nødt til å gjøre det for å bevare masken...» Nå er ikke dette så rart. Vietnameserne ser det slik at amerikanerne er på vei ut for godt nå. Det blir utviklingen, og tilbake står FNL som den eneste livskraftige organisasjon med brei støtte, og da gjelder det å forberede overgangen. For noen dreier det seg om å søke en slags livsforsikring og tilpasse seg det som står som den selvfølgeligste utgangen på krigen. Se på Ky – han har tolket situasjonen der hen, tydeligvis, og begynte med harde utkjør mot Thieu under Laos-invasjonen. Her sto styrkeprøven, og Ky ble straks anti-Thieu da han forsto nederlaget, sier Sven Øste til slutt i vår samtale med ham.

I det hele – denne forsoningen og forbødningen partene imellom, og Kys plutselige forvandling – sier mye om situasjonen i Vietnam. Den forteller om et FNL som stadig vinner mer støtte og tillit, og om et stadig mer isolert og tragikomisk Thieu-regime.

FOLKETS ROLLE

Nå er dette ikke noe annet enn en bekreftelse på det man vet – Saigon-juntaens mangel på støtte i befolkningen er like gammel som juntaen selv. Derfor blir amerikanernes sifrer om »kontroll av befolkningen» helt meningsløse. De bygger på det groteske resonnement at en befolkning drevet bort fra sine landsbyer med bomber, napalm og myrderier – inn til storbyens voksende slum, skal være kontrollert i den betydning at de vil støtte juntaen.

Amerikanerne gjorde bruk av denne metoden for å få bukt med FNL som hovedsaklig hadde sin støtte på landsbygda. Men FNL var ikke bundet til landsbygda i den forstand – men til menneskene; slik at FNL selvsagt fulgte med når folk ble tvangsforflyttet. Folkets motstandskamp kan ikke overvinnes med bomber og psykologisk krigføring, tvangsdeportering eller ord om jordreform – det skulle også Sven Østes betraktninger vise oss.

FNL 11 ÅR

Fransk kolonivelde, japansk militarisme og amerikansk imperialisme ha i tur og orden forsøkt å underlegge seg Vietnam. Men undertrykkelse avler motstand. Under det amerikanske herreveldet begynte motstandskampen i det små. Vietnameserne nektet å betale skattene som inntrengerne la på dem, de organiserte streiker og demonstrasjoner, de formet appeller til »myndighetene». Men de ble møtt med militærmakt og vold. Flere og flere vietnamesere innså etter hvert at bare ved å gripe til våpen kunne de bekjempe undertrykkerne.

Som et uttrykk for dette ble FNL dannet den 20. desember for 11 år siden. Frigjøringsfrontens historie fra dannelsen til i dag er historien om hvordan et lite folk med små midler og folkekrig kan slå tilbake imperialismen fra verdens sterkeste økonomiske og militære makt –

USA. Geriljagrupeer ble til folkemilits. Baser ble til frigjorte områder. Ifølge Pentagon-papirene kontrollerte FNL hele landsbygda bortsett fra deler av Mekong-deltaet i 1967. Kontrollen har sannsynligvis økt siden den gang. FNL har bl. a. dannet en selvstyre-komite helt inne i Saigon.

Som et resultat av disse seirene ble PRR, Republikken Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjering, innsatt på en folkekongress der det deltok representanter fra FNL og 22 andre organisasjoner. PRR omfatter både kommunister og borgerlige krefter. Syvpunktsforslaget for fred utelukker ikke en gang Ky fra dets rekke. Forslaget viser at PRR er på offensiven både militært og politisk.

Vi gratulerer med 11-årsdagen og ønsker fortsatt framgang!

RESOLUSJON

FRA

BIBLIOTEKSKOLEN

Studentene ved Statens Bibliotekskole, samlet til allmannamøte 21. oktober 1971, henstiller til Stortinget å legge følgende punkter til grunn for sin holdning til Vietnam-konflikten:

1. USA ut av Indo-Kina.
2. Anerkjenn Nord-Vietnam (DRV) nå!
3. Bryt med Saigon-juntaen.
4. Anerkjenn PRR.
5. Støtt PRRs sjupunktsforslag.

Resolusjonen ble vedtatt med 53 mot 17 stemmer, og 42 stemmer var blanke. Statens Bibliotekskole har 212 elever.

For Vietnam utgis av Solidaritetskomiteen for Vietnam. Et årsabonnement koster kr. 15,-, og kan betales inn over postgiro nr. 20 83 13. Merk talongen hva beløpet gjelder. Abonnementet gjelder også andre trykksaker som Solidaritetskomiteen gir ut.

Red. og ansv. utgiver: R.Mikkelsen
Redaksjonens adresse:
For Vietnam,
Boks 71 Kjelsås
Oslo 4

INNHold:

FNL 11 år	s. 2
Leder: Nedtrapper Nixon i Indo-Kina?	s. 3
Sven Öste: Nixons nedtrapping er bare valgflesk	s. 4
PRR har besøkt Nord-Norge	s. 6
Thailand - en base for USA	s. 7
Saudastøtte til PRR	s. 7
Sør-Vietnam - en amerikansk oppfinnelse	s. 8
Melvins aller siste...	s. 9
Vietnam-uka høsten 71	s. 10
Pentagon-papirene - beskåret på norsk	s. 12
Ny fascistfilm »The Losers«	s. 12
Solkom med ny grunnsirkel	s. 13
Opplag 80.000 - 40.000 ved inndragelse	s. 13
Stormaktsløsning i Indo-Kina?	14
Le Phoung: Vil de amerikanske imperialistene ha et nytt Dien Bien Phu, så får de det	s. 15
Palestinakomiteen i Norge	s. 15
Willy Brandt - fredspris for imperialism	s. 16
Norge har anerkjent Nord-Vietnam	s. 18
Bestillingsliste	s. 20
Gruppeoversikt	s. 20

Bli abonnent på For Vietnam
Betal kr. 15,- til pg 20 83 13

Vi har nå gjennomført ei Vietnam-uke. Større, og med tilslutning fra flere organisasjoner enn noen gang tidligere. Tusener har deltatt i demonstrasjoner og krevd USA ut av Indo-Kina. Atter tusener har deltatt i solidaritetsmøter og stilt seg bak de indo-kinesiske folks samstemmige krav - USA må trekke seg helt og fullt ut øyeblikkelig.

Dette skjer ikke bare i Norge. I Sverige er det gjennomført ei tilsvarende uke. I land etter land avholdes møter og demonstrasjoner bak kravet. I USA spilles det daglig dødsspill foran presidentens Hvite Hus, hvor hundrer av mennesker spiller døde for å rette oppmerksomheten mot de amerikanske bombeherjingene i Indo-Kina. Hver eneste dag, spredt over hele verden, går forbitrede mennesker til aksjon mot USAs krigføring. Opinions vokser bit for bit. Dag for dag.

Er dette nødvendig - lyder så spørsmålet. USA trekker jo tropper ut av Vietnam. Nå er det bare 190 000 soldater igjen, mot 530 000 i 1965. Og Nixon kunnngjør nye tilbaketrekninger med jevne mellomrom. Dette tyder jo på at USA-imperialistene er blitt snille. At de har tatt opinionskravene alvorlig og er i ferd med å bøye seg for en arg verden.

Et vakkert bilde - men noe skurrer!

I Dagbladet 13/11 kunne en lese at amerikanerne bomber som aldri før i Indo-Kina. En halv million tonn var sluppet hittil i 1971. I samme blad nevnes at amerikansk-betalte sør-vitenamesiske leiesoldater sitter og planlegger nye invasjon av Kambodsja og Laos.

I den franske avisa Le Monde kunne en 5/11 lese at i løpet av de siste 6 1/2 år har USA-bombefly sluppet 12,3 millioner tonn bomber over Indo-Kina. Mer enn halvparten i Nixons tid som president. 12,3 millioner tonn!!! Kan noe menneske forestille seg en slik mengde død. Det måtte være indo-kineserne selv som i et kvart århundre har mottatt slik amerikansk hjelp.

Amerikanske militære har vist stigende bekymring for arbeidsløsheten blant offiserer. En følge av tilbaketrekningen av landstyrker. Bekymringen er blitt mindre i det siste. Flere og flere får beskjeftigelse i Kambodsja. Nylig kunne Dagbladet også fortelle om amerikansk infiltrasjon i Burma. Den minnet til forveksling om den en i 1960-årene kunne registrere i Laos.

Siden 1962 har de militære utgiftene i Laos betalt av USA økt til det 25-dobbelte. I 1970 var hjelpen til militærjuntaen i Kambodsja noen få

millioner dollars. For 1972 er den beregnet til 330 millioner dollars.

Dette var litt av en mengde i samme gate fra den siste tidens avis- og tidsskriftlesning. Plukk som hver for seg ikke forteller så meget, men som samlet klart viser - at USA slett ikke nedtrapper krigen i Indo-Kina. USA opptrapper.

Hva så med tilbaketrekningen av de amerikanske landstyrkene? Neste år er det presidentvalg i USA. Nixon stiller til gjenvalg. Nixon vil ikke bli gjenvalgt hvis amerikanske gutter fremdeles skal dø i stort antall langt hjemmefra. Til det er opposisjonen for bred og sterk. Konklusjon: Nixon trekker amerikanske tropper hjem og satser på asiatiske leietropper. La asiater myrde asiater. Den såkalte vietnamiseringspolitikk.

USA-imperialismen har ikke til hensikt å gi fra seg Indo-Kina eller andre deler av sitt imperium frivillig. De økonomisk-militære krefter som står bak og støtter opp om krigen har ikke lagt seg til å sove. De har bare latt gallionsfiguren Nixon skifte ansikt. Et synlig resultat av opinionsarbeid og motstandskamp.

Men ingen må la seg forlede til å tro at seieren er vunnet. Kampen vil bli langvarig. Kampen vil fortsette å være intens. Og det blir viktigere for hver dag å øke støtten til de indo-kinesiske folkene som står overfor en svekket motstander. En motstander som likevel gir fra seg stygge hugg, fortsetter å bedrive folkemord.

Vi var mange som reagerte og kjempet under siste vietnam-uke. Vi må bli mange flere. Knytte til oss nye organisasjoner og enkeltpersoner. Vis vår solidaritet med indo-kinas folk. Hver dag. Nå.

Bidra med viser til Solkoms Kulturhefte !

Vi vil gjerne gjenta oppfordringen til gruppene om å sende inn kulturstoff til Solkom. Nå er vi nemlig i gang med å plukke ut stoff til det planlagte KULTURHEFTET vårt. Viser, sketsjer, dikt. . . alt som kan brukes rundt omkring i gruppene trengs til heftet.

VÆR MED OG SPRE KULTUREN I FRONTEN - SEND INN BIDRAG TIL KULTURHEFTET!

Husk at viser med ukjente melodier må sendes inn med noter og gitargrep!!!

ADRESSE: KULTURHEFTET, SOLKOM, BOKS 71. KJELSÅS, OSLO 4.

Sven Øste til For Vietnam:

Nixons nedtrapping er bare valgflesk

— I fjor høst uttalte president Nixon at han ikke skulle bli den første president som har tapt en krig. De ordene tror jeg den mannen mente dødsens alvorlig, og de innbærer at han vil føre krigen videre i Vietnam. Da vil han muligens måtte bruke sterkere midler enn bombingene i dag — han vil ikke sky noe middel, iberegnet atomvåpen. Amerikanske militære har i fullt alvor foreslått bruk av slike tidligere . . .

Disse dystre uttalelsene kommer fra Sven Øste som er korrespondent i Indokina og Washington for den svenske avisen Dagens Nyheter.

Øste avla nylig Norge et besøk og orienterte om sitt syn på Vietnamspørsmålet på et møte på Blindern. Denne artikkelen bygger delvis på hans foredrag, og det intervju For Vietnam hadde med ham.

Sven Øste framholder at FNL etter alt å dømme vinner seg stadig breiere støtte i Vietnams befolkning og at Saigon-regimet inkludert hæren står på et stadig like vaklende grunnlag. Folk i Sør-Vietnam ser de amerikanske tilbaketrekninger som et godt tegn, men Sven Øste advarer mot for stor optimisme.

— Tilsynelatende innebærer dette skritt mot en avslutning av krigen. De amerikanske troppene er nå nede i 190 000 mann mot 530 000 før tilbaketrekningen. Tempoet til nå er satt til 14 000 mann i måneden og Nixon vil antakelig servere nye forbedrede nedtrappingstall som valgflesk til våren. Men samtidig som

amerikanernes numeriske antall minker på en front, trapper de opp på en annen: bombetoktene over Nord-Vietnam har på ingen måte opphørt, men blitt forsterket. Det bombes 70 000 tonn i måneden, og siden 1965 hadde det i juli i år falt 12 300 000 tonn bomber over Vietnam. Flere ganger mer enn det totale tallet for hele annen verdenskrig. Myrderiene vil fortsette uforminsket, og de stoppes ikke av at antallet amerikanske soldater i Vietnam synker, slår Sven Øste fast.

USAs DOBBELTSPILL

Samtidig som Nixon gjør framstøt i retning av å lansere en troverdig forestilling om fredsvilje, sikrer han seg altså på andre fronter. Planene går i retning av å beholde såkalte »residual forces» — kanskje 40-50 000 mann, men i alle fall tilstrekkelig til at Saigon-juntaen holdes i live. Den er nemlig nøkkelen til Nixons politikk: hele vietnamiseringen er bygget på forestillingen om et stabilt regime. Bare med Thieu kan en la vietnameserne dø selv på slagfeltene, og unngå at amerikanske soldater ofres. Og det er et viktig argument i USA. Det opposisjonen først og fremst reagerte mot i USA høsten 1969, var at amerikanske liv gikk med. Nixon begynte så nedtrappingen, og mange ble fornøyde. Derfor er reaksjonen svakere i USA når det gjelder Vietnam og bombetoktene nå.

— Men den protesten en har i dag, er langt farligere. Den går dypere, og retter seg mot myrderiene av vietnameserne, sier Sven Øste. På den annen side — om Nixon

bedømmer situasjonen riktig, betyr ikke dette så meget. Han ser ikke engasjementet i Indokina som noen stor trusel mot sitt gjenvalg som president, og vil på det grunnlaget føre krigen videre.

Årsaken til at Nixon mener at han kan tillate seg å se mer bort fra krigen i Indokina, er at hele den politiske oppmerksomhet i USA er vendt mot den økonomiske politikken. Nå satses alt på å rette opp økonomien igjen, og vietnamspørsmålet blir et sekundært spørsmål. Hvis Nixon greier å rette opp tilstandene og atter bringe inn den økonomiske framgangen og veksten den alminnelige amerikaner setter så umåte høyt, mener han altså at Indokina-spørsmålet vil bli overskygget av den triumfen det medfører.

På den annen side glemmer han kanskje den skjerpede bevissthet i opposisjonen mot krigen. Veteran-demonstrasjonene foran Capitol — krøplingene fra Vietnam som aksjonerte over hele landet, var en demonstrasjon som hadde en voldsom virkning i USA.

TAPERENS ROLLE

Øste understreket betydningen av å se på Nixon som noe mer enn et politisk dyr — Nixon som fanatisk antikommunist har vært undervurdert, men det er en rød tråd som løper gjennom hele hans politiske karriere. Det blir ingen gode dager for Nixon før all »kommunisme» i hele Vietnam er utryddet — og det betyr at Nord-Vietnam også er med i regnskapet. . . — Det finnes ingen annen tanke

i den mannens hode enn at »kommunis-
men» må knuses, og han var uhyggelig
ærlig da han sa at han ikke ville bli den
første presidenten som hadde tapt en
krig. Må USA trekke seg ut av Indokina
fullstendig, innebærer det juntaens fall,
og USA blir krigens taper. De 50 000
falne amerikanske soldater fortoner seg
som bortkastede. Det kommer ikke til å
skje, og derfor må Nixons fredsprat
gjennomskues, konkluderer Sven Øste.

FREDSFORHANDLINGENE

Han mener at det siste syv-punkts
fredsforslaget fra PRRs side innebærer
stor kompromissvilje og burde danne
grunnlaget for fred. — Det verserer
påstander om Nord-Vietnam og
PRR/FNL som den stivnakkede part
under fredsforhandlingene. Sannheten er
det omvendte: Vi har ikke sett ameri-
kanerne vike en eneste tomme, og de har
ikke engang gitt noe s v a r på det siste
fredsforslaget. På den annen side må ikke
PRR/FNL vike fra fredsforlaget, som for-
øvrig er det fjerde i rekken. USAs krav er
nemlig fullstendig kapitulasjon og opp-
rettholdelse av Saigon-juntaen. Altså
fortsatt undertrykkelse.

FARSENES FARSE

At Thieus regime betyr alt for Nixon,
skulle valgfarsen i høst vise. Det ble en
katastrofe PR-messig og prestisjemessig
sett, for USA og Thieu. Hovedpoenget for
Thieu hele tiden var at han måtte passe på
ikke å få over 100 % av stemmene.

— Hva ville skjedd ved demokratiske
valg og Thieu mistet makten?

— Thieu er den eneste redningsplanken.
Hadde folk fra de radikale buddhister,
sosialistene eller Big Minh — ja, uansett
hvilke andre enn Thieu og hans nærmeste
— fått makten, var det første han ville
kreve at hver j... amerikaner skulle
forsvinne: Ut! Og siden setter vi oss ned
og forhandler...

FIASKO

— Det er påstått fra forskjellig hold at
Thieus arme og jordreformprogram er i
framgang.

Thieu - vinner av valget. Ky - formell
hilsen og kaldt blikk.

— Det heter seg at Saigon-hæren teller
1.2 millioner mann. Dette er blitt et
inflasjonstall som ikke sier noen ting. Det
er en liten del som er kampdyktige, og
rundt 100 000 deserterer i året. Det var
de dyktigste troppene som ble benyttet
under Laos-invasjonen — og de ble som
kjent fullstendig knust. Dette var virkelig
et hardt slag for amerikanerne, og lite
taler for at dette totale nederlaget på
noen måte er leget ennå. De fører en
ytterst lav militær aktivitet i dag, og det
kommer nok mest av svekkelsen ved
Laos-invasjonen.

Hva angår Thieus jordreform, er det
stikk i strid med all logikk at han skal
kunne sikre seg en politisk basis ved den,
fortsetter Øste. Hver gang en kommer til
Saigon og får det amerikanske informa-
sjonsstoffet, »selges» det en ny og
forbedret »jordreform». Fordi den gamle
aldeles ikke ble noen suksess. Derfor er
alt pratet om jordreform ikke noe nytt.
Men det forblir også bare prat fordi

reformen lanseres av et regime som nett-
opp støttes av og støtter de grupper som
besitter jorden — de store godseiere og
kapitalistene. Derfor er det så mot-
stridende og grotesk å forestille seg at de
vil gjennomføre noen effektiv jordreform.

— Først når de store jordeiere begynner
å demonstrere mot juntaen, vil jeg tro på
en skikkelig reform der bøndene virkelig
har fått jord, sier Øste.

TALLMAGI

Ikke slik å forstå at det skulle by på
problemer å komme med fine tall som
forteller om bønder som har fått jord.
Men hva slags jord dreier det seg om?
Forgiftet og utbombet — helt verdiløs
jord? Under hvilke forutsetninger får
bøndene jorda? Det finnes masse av jord
som er komplett verdiløs, og som ingen
kan dra nytte av i dag i Vietnam. Derfor
må en effektiv reform baseres på at
brukbar jord blir delt ut, men det skjer
ikke med mindre de styrende gir fra seg
eiendomsretten, og det skjer som kjent
ikke. Thieus prat blir derfor det samme
som å si at en 5000 meterløper blir bra
om han kutter av seg tærne...

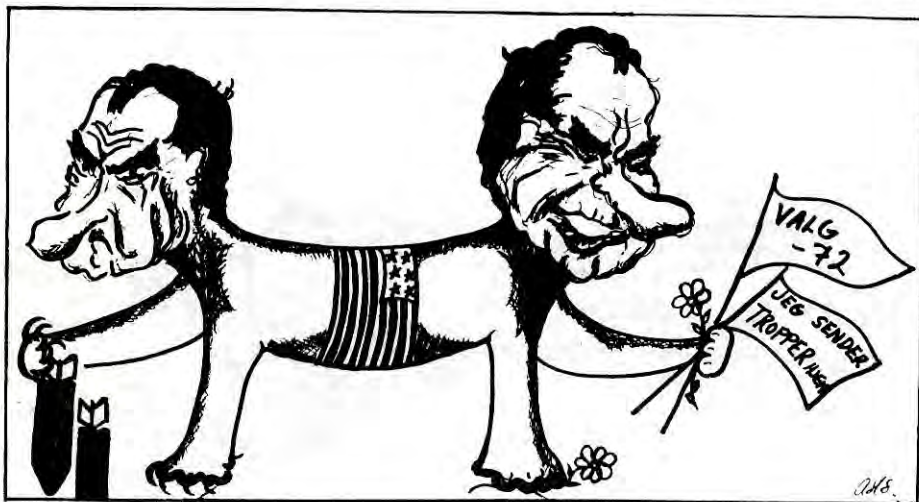
— Og påstandene om bedret økonomi
kommer i samme klasse? — Så desidert.
Alle pene sifre blir meningsløse da evnen
til å få grep om inflasjonen utelukkende
beror på den amerikanske hjelpen. Mye
dollar til regimet — penere tall. Landets
egen økonomi er elendig, og den kunstige
oppgangen i og med utbyggingen av
amerikanske militæranlegg har også mis-
taket effekten ved tilbaketrekningen. Mange
var sysselsatt med dette, og alle disse
arbeidsløse kommer i tillegg til slum-
problemerne i byene, alle flyktningene — og
ødeleggelsene. Så Thieus presentasjon av
penere tall bør en ikke feste lit til. Vi fikk
dem da også i fjor — og kort tid etter for
prisene i været med flere hundre pro-
sent...

FNL STERKERE

— Det ble nevnt at Saigon-hæren er lite
virksom. Men dette gjelder også FNL — er
det tegn på svakhet?

— Om en går så langt tilbake som til
TET-offensiven i 1968, tror jeg det er
riktig at FNL mistet endel militært
ledende folk. Men ingenting tyder på at
det innebar noen varig svekkelse. Jeg vil
se stillheten fra FNLs side i disse dager
som tegn på at de er i ferd med å bygge
opp den militære infrastrukturen, noe
som pågår både hos FNL og Nord-
Vietnam. Det lades opp både politisk og
militært, og de militære forberedelser
skjer til og med like rundt Saigon. På den
annen side holder da USA fram truselen
om total opptrapping av krigen mot
Nord-Vietnam. Hva som kommer til å
skje, er vanskelig å si. Hvem ante for
eksempel TET i 1968 da den begynte?

Forts. side 2

Det politiske pølsedyret Nixon

PRR har besøkt Nord-Norge

Republikken Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjering har som kjent et informasjonskontor i Oslo. I anledning Vietnam-uka var en delegasjon fra dette informasjonsbyrået på Nord-Norgetur, hvor de besøkte en rekke byer og overvar flere Vietnam-uke-arrangementer.

— RSVNs PRRs Informasjonsbyrå vil uttrykke sin oppriktige takknemlighet for organiseringen av Vietnam-uka, 18–24 oktober 1971, som i sin helhet var preget av samarbeidsvilje. Fra arrangørenes side ble det gitt prioritet til den nordlige del av Norge som vi hittil ikke har fått anledning til å besøke. Informasjonsbyråets mål var, for det første å orientere den nord-norske opinionen om dagens situasjon i Vietnam og Indo-Kina, og for det andre gi uttrykk for det vietnamesiske folkets takknemlighet overfor det norske folket.

Vi besøkte på veien nordover Mosjøen, Bodø og Tromsø, og så Svolvær, Trondheim og Bergen sørover. Vi ble invitert til flere andre steder, men tiden strakk ikke til. —

FV var svært interessert i å vite hva PRR opplevde på turen, spesielt hva som er det gjeldende synet på krigen i Vietnam i den nordligste delen av landet vårt.

— Overalt ble vi hjertelig mottatt. Vi har hørt mye om nordlendingenes åpenhet og gjestfrihet, og dette fikk vi bekreftet. Men vi tror ikke dette var den eneste grunnen til den varme mottakelsen som i store deler skyldes at folk nordover, liksom majoriteten av hele det norske folket står på vår side.

Man er blitt klar over amerikanernes sanne og aggressive natur, særlig etter

Harstad
10 - 22/10 71

offentliggjøringa av de såkalte Pentagon-papirene. Når det gjelder Saigon-regimet, har det farseaktige og blodige valget fullstendig avslørt regimet som USAs marionetter. Resolusjoner vedtatt på forskjellige møter fordømte klart den amerikanske aggresjonskrig, og krevde en tilbaketrekning av USAs tropper fra Sør-Vietnam innen 1971, samt selvbestemmelsesrett for det vietnamesiske folket. Dette er en direkte støtte til PRRs 7-punkts-fredsforslag.

Men det er et moment som ikke må neglisjeres når det gjelder det norske folket generelt, og folk nordover i særdeleshet, — og det er nordmennenes egne erfaringer, fra motstandskampen mot Hitlers nazisme. I Mosjøen ble vi fortalt hvordan Hjemmefronten ble opp-

bygd, om nazistenes undertrykking av folket da de okkuperte byen. I Tromsø fikk vi vite hvor det tyske krigsskipet »Torpitz» ble senket.

Her i Norge finnes mange som har kjent krigen og dens lidelser på kroppen. Noen av dem vi traff har til og med vært gjennom to verdenskriger. Dette forklarer også den sympati og forståelse vi blir møtt med her i landet. —

— PRR, kunne dere oppsummere noen av de aktivitetene dere var med på, — og si noe generelt om Vietnam-uka nordpå? —

— Vi tror at det norske folket, i likhet med hele verdens folk, inkludert det amerikanske folket, i dag er meget klar over hva som skjer i Sør-Vietnam, i Indo-Kina. USAs sanne natur avslørte seg i Pentagonpapirene.

Her i Norge har vi kunnet merke en klar forandring i opinionen om vietnamspørsmålet. Siden vårt informasjonsbyrå ble opprettet for litt over et år siden, har våre kontakter og forbindelser økt vesentlig. Vietnam-uka var på nytt en utmerket anledning for oss til å utvide de vennskapelige forhold som allerede eksisterer mellom det norske og det vietnamesiske folk.

Med forskjellige midler, demonstrasjoner, stands, møter, filmframvisninger, teaterstykker, sang, dikt, appeller, resolusjoner, innlegg og artikler i aviser osv. ble det norske folks solidaritet og sympati med det kjempende vietnamesiske folket understreket på en storartet og mangfoldig måte.

Disse aktivitetene, parallelt med den norske regjeringens prisverdige beslutning om å opprette diplomatiske forbindelser med den Demokratiske Republikken Vietnam, er en verdifull støtte og en stor inspirasjon for det vietnamesiske folkets sak. Deres støtte på det nåværende tidspunkt er viktig, da hovedparolen for oss er: Nixon må svare på PRRs 7-punkts forslag ved å slutte krigen i Vietnam, trekke de amerikanske troppene ut av Vietnam innen 1971, og la det vietnamesiske folket selv avgjøre sine egne anliggender

Nesna 24/10 71

PRRs egen gjengivelse av Nord-Norge — her Nesna, sett fra Hurtigruta. Øverst ser vi en skisse fra Harstad.

Solidaritetsmøte i Svolvær med 70 deltakere

I løpet av denne Vietnam-uka ble det oppnådd bredt samarbeid mellom en rekke politiske partier, ungdomsorganisasjoner, Fredskontorer, kvinne-, student-, skoleelev- og lærerorganisasjoner, fagforeninger, ungpionerer og kjente personer til støtte for vårt folk. Vi takker oppriktig alle våre venner, og ber dem, gjennom denne artikkelen, å overbringe

vår takknemlighet til medlemmene av sine organisasjoner og partilag. Vi vil også gjerne takke For Vietnam og en rekke aviser som enten har skrevet artikler om oss, eller annen informasjon om PRRs virksomhet i forbindelse med Vietnam-uka høsten 1971.

Republikken Sør-Vietnams
PRRs Informasjonsbyrå i Oslo.

Thailand - en base for USA

Motstandskampen mot det amerikanske herredømme i Thailand er voksende. Generalløytant Saiyud ved de «antikommunistiske styrkene» innrømmet på en pressekonferanse i juli i år at angrepene fra folkets frigjøringsstyrker gjennomsnittlig har nådd opp i et dusin i måneden siden begynnelsen av 1970.

Dette er en fordobling av gjennomsnittstallet fra årene 1968–69. Ved siden av den militære aktiviteten er det en voksende politisk protest med demonstrasjoner og aksjoner. Siden 1970 har det vært en sterkt økende motstand i byene der det upopulære militærregimet under ledelse av generalene Thanom og Praphas er blitt sterkt kritisert. Protestene har rettet seg mot skattene og de stigende leveomkostningene, og det reises krav om undervisningsreformer og at thailandske tropper skal trekkes tilbake fra Vietnam og Kambodsja, og som en rød tråd gjennom det hele går motstanden mot de amerikanske styrkene i Thailand.

Den reaksjonære regjeringen Thanom-Praphas har siden makttovertakelsen i 1962 hele tiden vært USAs lydige red-

skap. Stilt overfor folkets misnøye og USAs forfeilede krig i Indo-Kina, har den kommet i en utsatt posisjon der bare amerikansk støtte forhindrer fullstendig sammenbrudd og krise. USA har i de siste årene bygd over 60 militærbaser og har stasjonert 32 000 mann i landet. I 1970 mottok Thailand 69 millioner dollar som ble brukt til bekjempelse av geriljavirksomheten. Men verken intens opplæring av spesialtropper eller offiserer har kunnet forhindre at folkets frigjøringskamp har vunnet fram. Thailands patriotiske fronts frigjøringsstyrker opererer i hele 35 av landets 47 provinser, og har kunnet frigjøre store områder helt i sør, nord og nordøst. (se kartet).

Alt tyder på at denne kampen vil øke i styrke i tida framover – regjeringens forfeilede økonomiske politikk har gått hardt utover det arbeidende folket. I 1950 var 83 prosent av bondene selveiere, men det var sunket til 40 prosent i 1968. Ifølge regjeringens egne beregninger er nå hele 85 prosent av bondene blitt gjort eiendomsløse. Dette som et resultat av regjeringens «gibort-politikk»: I de siste

Saudastøtte til PRR

På medlemsmøte i Sauda Fabrikkarbeiderforening 4/11 1971 ble det enstemmig vedtatt en uttalelse som fordømmer USAs krigføring i Indokina, og som gir full støtte til det 7-punkts fredsforslag som Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjering har lagt fram. Uttalelsen har følgende ordlyd:

»Medlemsmøtet i Sauda Fabrikkarbeiderforening hilser det vietnamesiske folk og støtter deres kamp for frihet og uavhengighet. I mange år har USA ført en brutal krig mot Vietnam, en krig som også er blitt utvidet til Laos og Kambodsja. Krigen har påført det indokinesiske folk store lidelser og enorme materielle ødeleggelser.

USAs krigshandlinger har i første rekke gått ut over det vietnamesiske folk – i nord som i sør. Massebombingen har lagt tusenvis av byer og landsbyer i ruiner og påført befolkningen ufattelige lidelser.

I de siste måneder har Nord-Vietnam opplevet en av de verste flomkatastrofer i landets historie. Samtidig gjenopptar USA nye massive bombeangrep som vanskeliggjør arbeidet med å demme opp flommens ødeleggende virkninger.

USA har store vanskeligheter med å holde marionettregjeringen i Saigon ved makten. Det farse-aktige presidentvalget man har gjennomført, har utløst en protestbølge blant det store flertall av folket i Sør-Vietnam.

Vi hilser med glede den norske regjeringens løfte om å anerkjenne den Demokratiske Republikken Vietnam og ser det som en klar politisk handling som forplikter til videre handlingsrettet solidaritetspolitikk.

Det går bare en veg til fred i Indo-Kina: USA må være villig til å forhandle på grunnlag av det 7-punkts-forslag som den Provisoriske Revolusjonære Regjering i Sør-Vietnam har lagt fram. Dette forslaget gir mulighet for å få slutt på den brutale og umenneskelige krigen, og i stedet få innført fred og uavhengighet for hele det indokinesiske folk.»

SAUDA FABRIKKARBEIDERFORENING
Olaf Solberg (sign.)

årene har regjeringen «inndratt» rundt en halv million hektar jord til amerikanske militærformål. Høyere levekostnader og lavere inntekter (prisen på ris fra bonden har sunket med 35 prosent i løpet av de siste fem år) har tvunget bondene til byene eller å underkaste seg storgodseierens utbytting.

Landets sosiale og økonomiske basis undergraves mer og mer, og får særlig utslag ved forsøk på økte skattebyrder, tvangsinnløsning av jorden og politisk undertrykkelse. På denne bakgrunn har frigjøringsbevegelsen vokst fram, og dens basis i folket gjør at Thailands gryende håp om frigjøring har gode sjanser til å lykkes.

Sør-Vietnam

en amerikansk oppfinnelse

Geneve-avtalen fra 1954 var en stor politisk seier for det vietnamesiske folket. Sammen med seieren over franskmennene ved Dien Bien Phu 7. mai 1954, utgjorde Geneve-avtalen, som ble undertegnet av sju land, slutten på en lang militær og diplomatisk kamp. 20. juli 1954, etter 75 dagers intense forhandlinger kom sluttresultatet: Tilbaketrekking av alt utenlandsk materiell, forbud mot innføring av nye tropper og samling av Vietnam under en folkevalgt regjering. Valget skulle skje i 1956, under tilsyn av en internasjonal komite, og inntil da skulle Frankrike og DRV administrere de to soner som Vietnam var «foreløpig» delt i.

Følgende sitat er hentet fra boka om Vietnams Arbeiderpartis historie: «Geneve-avtalen var ikke bare en seier for de indo-kinesiske folkene, men også en seier for verdens folk som kjemper for fred, nasjonal uavhengighet og demokrati.» Dette viser det håpet de indo-kinesiske folkene satte til Geneve-avtalen.

Men hva skjedde etterpå – og hvorfor?

SØR-VIETNAM: EN AMERIKANSK OPPFINNELSE

Eisenhowers utenriksminister J.F. Dulles arbeidet intenst for å ødelegge fredskonferansen allerede før den kom i gang, og etter å ha vist liten interesse for forhandlingene gikk han over til å undergrave de oppnådde resultater. USA hadde aldri til hensikt å overholde avtalen, og det var «umulig» for de amerikanske ledere å respektere det vietnamesiske folkets nasjonale rettigheter og suverenitet – dertil hadde USA alt for mange dyrebare interesser i Vietnam – og var allerede «solid» involvert. Pentagonrapportene overlater ikke mye til fantasien når det gjelder USAs hensikter.

En liten historisk oversikt er nødvendig for å se linjene i den amerikanske politikken.

Uten Marshall-hjelpen ville ikke Frankrike kunnet klare den lange og kostbare krigen. Og den amerikanske hjelpen ga krigen en helt spesiell karakter: det var ingen kolonial erobningskrig, men et korstog mot «kommunismen», utkjempet av «ekte» vietnamesiske nasjonalister, velvillig støttet av Bao Dai, velkjent for sitt samarbeid med japanerne – gjenfunnet av president Truman og innsatt som keiser.

J.F. Kennedy besøker Sørøst-Asia i 1951 og uttaler: «I Indo-Kina har vi alliert oss med et fransk regimes desperate klamring til restene av imperiet. *Bao Dais regime har ingen bred og alminnelig tilslutning fra folk i området.*»

På tross av dette fortsetter USA å betale Frankrikes krig. Bl. a. leverte USA all napalmen.

I 1949, med tydelig sammenheng med folkets seier i Kina, erklærer Det Nasjonale Sikkerhetsrådet at USAs linje er å sette en stopper for videre kommunist-ekspansjon i Asia. En langt riktigere formulering ga president Eisenhower i 1953, da amerikanerne betalte 78 % av Frankrikes krig: «Sett at vi mister Indo-Kina. Om landet gled ut av våre hender, skulle vi miste livsviktige leveranser av tinn og wolfram ...» Dessuten hadde han sin velkjente domino-teori: Faller Indo-Kina, faller hele Sørøst-Asia. I 1953, da franskmennene var nær nederlaget og USA forsto at det kunne bli forhandlinger, erklærte Det Nasjonale Sikkerhetsråd: «USA vil selv fortsette krigen dersom Frankrike forhandler seg til et utilfredsstillende resultat. Amerikas mål er intet mindre enn militær seier.»

Mens Foster Dulles og admiral Radford presset på for invasjon, var sjefen for hæren mer tilbakeholden. Han hadde Korea i friskt minne. Heller ikke fikk presidenten støtte av Kongressen. 5. april uttaler Sikkerhetsrådet på nytt: «Nå må USA ta en avgjørelse om væpnet invasjon!»

DIEN BIEN PHU OG GENEVE-KONFERANSEN.

Da Dien Bien Phu falt 7. mai, og med delegater allerede i Geneve, hadde president Eisenhower et nytt møte med Dulles – og de blir enige om at Dulles må presse hardere på franskmennene. Dette blir kronet med hell. 10. mai ber statsminister Laniel om amerikansk støtte. Kongress-resolusjon blir utarbeidet på forhånd, og sirkulerer i de forskjellige departementer. Debatten dreier seg nå om i hvilken «form» intervensjonen skal foregå.

Dessverre for krigshisseren Dulles fant franskmennene ut at Nasjonalforsamlingen sannsynligvis ville nekte videre krigshandlinger i fransk regi.

15. juni uttaler Foster Dulles at tiden for invasjon er utløpt, Vietminhs seier er et faktum.

Geneve-konferansen ble ledet av Eden og Molotov. Det sies i Pentagon-notatene at alle parter var samarbeidsvillige. Dette gjaldt ikke USA, som ikke kunne forstå nødvendigheten av å stabilisere dette området og få slutt på den brutale krigen som hadde rast i 8 år.

»KATASTROFEN» I GENEVE

Allerede 8. og 12. august 1954, noen dager etter avslutningen av konferansen erklærer Sikkerhetsrådet at avtalen var en «katastrofe». Den muliggjorde kommunis-tenes framstøt som kunne føre til tapet av Sørøst-Asia.

Det forelå forslag om at amerikanerne

Ho Chi Minh planlegger Dien Bien Phu sammen med bl.a. Pham Van Dong

Krigshisseren Foster Dulles mellom Eisenhower og Diem. Bildene er hentet fra Pentagon-rapporten som denne artikkelen hovedsaklig bygger på.

skulle »trene og utstyre» den vietnamesiske hær, men man var klar over at det var nytteløst uten et sterkt, sivilt regime i Sør-Vietnam. Dessuten hadde Geneve-avtalen »frosset» antallet amerikanske rådgivere til 342 mann, som allerede var der da våpenhvilen ble undertegnet. Og USA hadde, til tross for at de ikke undertegnet avtalen, anerkjent den i navnet og utga den for å danne grunnlaget for amerikansk politikk i Indo-Kina.

Foster Dulles, som hadde anbefalt kjernefysiske våpen ved Dien Bien Phu, og som 8/9-54 klarte å opprette SEATO — en ren anti-kommunistisk militærallianse, ga seg ikke. Han sa: »Siden Diems regime ikke er verken sterkt eller stabilt, vil et militært treningsprogram være det mest effektive middel til å styrke regimet.»

Det ble vedtatt i august 1954, men det viste seg at president Eisenhower var snarere i vendingen: Allerede i juni, mens Geneve-konferansen satt sammen, hadde han sendt et amerikansk »team» for å drive hemmelige operasjoner mot Vietnam. Teamet var ledet av en kombinert oberst/CIA-agent, USAs ledende ekspert på kontra-gerilja-krigføring på Filipinene. Oberst Landsdales team, Saigon Military Mission, forfattet en 21 000 ord lang rapport, fra dag til dag, som er å lese i Pentagon-papirene. Her finnes detaljerte skildringer av paramilitære operasjoner og politisk/psykologisk krigføring.

Denne »militær-ligaen» rekrutterte to grupper vietnamesiske agenter til å utføre sabotasjen.

Landsdale og hans folk er dessuten ansvarlige for at Diem ble sittende — de var hans »body-guards» og hans krigere — de bygget ham opp til tross for sterk tvil fra

USA i den første tida. Da Diem klarte å fjerne Bao Dai og ble diktator, var USA mer enn villig til å pøse inn penger.

»VALGENE» I 1956,

Det var alminnelig antatt at Vietnam ville vinne valget i Vietnam. Eisenhower uttaler i sine memoarer: »Hvis valgene var blitt holdt, hadde muligens 80 % av folket stemt for Ho Chi Minh». J.F. Kennedy talte i senatet: »Det er tydelig at den popularitet og innflytelse Ho Chi Minh har over hele Indo-Kina, ville føre til enten deling eller koalisjonsregjering slik at kommunistene til slutt ville dominere.»

Men Diem ville ikke forhandle med Nord-Vietnam, han nektet å gjennomføre valg. Han pekte på at Bao Dai-regimet ikke undertegnet Geneve-avtalen og følte seg ikke bundet av den.

Hvordan sto USA her? I virkeligheten hadde USA raskt besluttet å ikke tillate valg »på grunn av de urolige omstendighetene i landet». Så tidlig som i juli 1954 hadde Foster Dulles framhevet at valgene måtte for enhver pris hindres så lenge som mulig. I et telegram til den amerikanske delegaten i Geneve, Bedell Smith, skriver Dulles: »Siden det er trolig at valg betyr samling av landet under Vietnam, er det meget viktig at valget blir holdt så lenge etter våpenhvilen som mulig.»

I et telegram datert 11. desember 1955 utfyller han: »Vi skal ikke ta noen positive skritt for å skape liv i vedtakene fra Geneve.» Det ble da heller ikke gjort. Valgene ble ikke holdt.

Vietminh henvendte seg til Geneve-formennene Molotov og Eden uten at disse reagerte. I realiteten viste dette at både England og Sovjet løp USAs ærend i Vietnamspørsmålet.

Og USA følger opp med å sende en militærgruppe på 350 menn til Vietnam under påskudd at de skal »hjelpe» vietnameserne å bygge opp etter franskmennene.

Dermed er det hele i gang. Alt i budsjettåret 57-58 dekket amerikansk »Vietnamhjelp» samtlige utlegg til sør-vietnamesiske tropper, 80 % av andre offentlige utgifter og nærmere 90 % av all import.

USA hadde klart det de ønsket: Å legge kjepper i hjulene for en utvikling på Geneve-avtalens grunnlag.

Ho Chi Minhs uttalelser viser at vietnameserne anså en slik utvikling for positiv: »Geneve-konferansen er avsluttet. Den innebærer en stor seier for vårt diplomati... Jeg henstiller til alle virkelige patrioter, uansett sosial klasse, tro, politisk overbevisning eller tidligere tilslutning, å oppriktig samarbeide med oss og kjempe for vårt land og vårt folk, slik at vi kan holde freden ved like og oppnå gjenforening, selvstendighet og demokrati i hele vårt elskede Vietnam.»

Tross positive forhåpninger er Ho Chi Minh realistisk: »Selv om seieren er stor, er den bare en begynnelse...»

Melvins aller siste....

Hva skjer i Indo-Kina? Dersom noen skulle være i tvil om USAs stilling i dag, vil For Vietnam anbefale følgende sitat av den amerikanske forsvarsminister Melvin Laird (han kom nylig hjem fra »inspeksjonsrunde» i Sør-Vietnam):

»De amerikanske bombetokter mot mål i Indo-Kina vil fortsette så lenge det er nødvendig, fordi så lenge det finnes amerikanske styrker på bakken i Sør-Vietnam, vil det også være luftstyrker til å forsvare dem.» (Washington, 8. nov. 1971). Konklusjon: USA ser det som sin plikt å forsvare amerikanere i Sør-Vietnam med intensivt terrorbombing i Nord-Vietnam, Laos og Kambodsja. (Dvs. land hvor det ikke finnes amerikanske bakkestyrker.)

Eller for å snu Melvins uttalelse på hodet:

USA må ha bakkestyrker i Vietnam for å ha et påskudd til å bombe.

Vietnam-uka høsten 71

Høstens vietnam-uke er brakt vel i havn, og markerer en god framgang siden i vår og fjor, må hovedkonklusjonen bli. Særlig må det nevnes at fem steder arrangerte demonstrasjonstog for første gang. Det dreide seg om Fredrikstad, Tingvoll, Lillehammer, Porsgrunn og Drammen. Særlig tyder det på gjennombrudd på Tingvoll med 58 i demonstrasjonen og godt besøkt møte. Ellers har det vært demonstrert i Stavanger, Bergen, Trondheim og Oslo. I Trondheim gikk 800 med i toget mot 400 i vår, og folk hadde laget egen vietnam-ukeavis som ble solgt i hele 1800 eksemplarer. Av andre steder skal vi her nevne Lillehammer som altså foruten å arrangere lokalt tog, også hadde satset sterkt på kulturaktiviteter med egen teatergruppe.

I skrivende stund mangler rapporter fra en rekke grupper, så det er ikke mulig å si hvor mange steder det har vært aktivitet denne uka. Når det gjelder salget av For Vietnam, er det en markant framgang å spore. Alt i alt ble det solgt 20 000 eks. i forbindelse med mobiliseringen før uka og under selve uka. I vår lå tallet på 16 000, og rundt 12 000 siste høst.

USA ut av INDOKINA!

USA er angriper i Indokina!

STØTT
FNL!
FRIGJØRINGSFONDET
Postgiro 20 50 32

STØTT PRRs FREDSPLAN

V-uka i Fredrikstad

Utsnitt fra demonstrasjonstog i Fredrikstad

I Fredrikstad ble den første vietnamdemonstrasjonen arrangert torsdag i vietnam-uka. Til tross for at oppmøtet ikke var så stort som ventet, må demonstrasjonen sees som et stort skritt framover for solidaritetsarbeidet i byen.

Etter å ha marsjert gjennom byen, ble det holdt møte i Biblioteket. Et par stykker fra den tidligere teatergruppa hadde kommet og startet møtet med å lære folk å synge *Giai Phong*.

Le Phoung fra PRRs informasjonskontor i Stockholm holdt deretter et foredrag som konsentrerte seg om to hovedpunkter: »Valget» og 7-punkts forslaget for fred. Han sa at et valg med bare en kandidat og der bare Sør-Vietnams 14 mill. innbyggere fikk delta, ikke kunne kalles et valg. Han fortalte også om de store studentkampene i Saigon før og under valget, et emne som så og si har vært ti i hjel i norsk presse.

Til slutt redegjorde han kort for PRRs fredsforslag. Flere delegasjoner med amerikanske kvinner har blitt sendt til informasjonskontoret i Stockholm for å be dem påvirke PRR til å løslate mennene deres som er fanger i Vietnam. Le Phoung fortalte dem at de nok var kommet til galt sted med sine bønner. De kunne heller gå til sin fredselskende president. Vietnameserne løslater ikke en krigsfange før begynnelsen av tilbaketrekningen.

Etter foredraget ble »Richard Dollarhjärta» og »Oljevisa» sunget. Møtet avsluttet med *Giai Phoung* etter at det var blitt vedtatt en resolusjon om at USA før utgangen av 1971 skulle trekke sine tropper ut av Vietnam og støtte PRRs forslag om fred i Vietnam.

V-ukas avis i Trondheim som en rekke organisasjoner sto bak.

Flaggaksjon i Oslo

En av aksjonsformene som ga vietnam-uka ekstra oppsving, var heisingen av FNL-flagg ved en rekke skoler. Enkelte ble sjølsagt forarget over å se dette flagget blafre i vinden, men hovedsida ved flaggaksjonene var at interessen for uka ble styrka, og innsatsen blomstra opp på hvert eneste sted.

APALLØKKA. Grorud FNL sto for heisingen, og brannvesenet innfant seg snart for å fjerne flagget. Det oppsto tumulter da elevene forsøkte å få flagget tilbake, og skoleledelsen ville utvise flere av aktivistene. Da dette ble kjent, reagerte de andre elevene spontant med »sit down» i skolegården, og mange av lærerne sluttet solidarisk opp om aksjonen. Resultatet var et oppsving i den anti-imperialistiske kampen ved skolen.

KATTA. Flagget ble heist, og allmenn jubel. Elevene sto i skolegården og sang »*Giai Phong*» og ropte seier for FNL, og skoleledelsen tilkalte både politi og brannvesen da flagget skulle ned. Aksjonen førte blant annet til appeller foran demonstrasjonene, og stor oppslutning fra Katta-elever.

VALLER. Stor pipekonsert da brannvesenet tok ned flagget, og friske diskusjoner utspant seg. Hovederfaring: kraftig oppsving.

BLINDERN og BERLE. Her var det også flaggaksjoner med diskusjoner, og på Blindern samlet det seg raskt noen hundre studenter. Appell og »*Giai Phong*» med stor jubel.

God innsats i Strandebarm

Det er kanskje galt av oss å framheve og rose en FNL-aktivist framfor alle andre som har lagt ned et stort arbeid i forbindelse med V-uka. Men vi gjør det likevel, først og fremst for å vise at det nytter å arbeide for det vietnamesiske folkets sak her i Norge.

Strandebarm på Vestlandet er et av de minste stedene hvor det var V-uke-aktivitet. Og en eneste kvinne sto for alt arbeidet. Hun spredte løpesedler på fagskolen i hustell, ungdoms- og yrkesskolen. Hun satte opp plakater rundt om i bygda og diskuterte med folk. 30 For Vietnam ble solgt, som er meget bra, den lille bygda tatt i betraktning.

Det ble også holdt Vietnam-kveld i ungdomshuset sammen med Øystese FNL-gruppe. Programmet var: innledning om Vietnam, diskusjon, film, anti-imperialistiske viser og dikt.

Vi synes denne kvinnens aktivitet bør være en inspirasjon til alle andre.

Drammen

Drammen FNL-gruppe har på mange måter vist seg initiativrike og som en gruppe andre bør lære av. Under forrige V-uke klarte gruppa å få i gang samarbeid med klubben på A/S Norelectro – som bl. a. sto som medarrangør til et solidaritetsmøte FNL-gruppa holdt.

Samarbeidet har vart. Klubben deltok f. eks. i høstens V-uke-komite sammen med en rekke andre organisasjoner – bl. a. Drammen Slip & Verksted og Drammen Demokratiske Kvinnelag (DDK). Sammen med DDK (og etter initiativ fra DDK) hadde FNL-gruppa en pengeinnsamling til et kuvøseprosjekt i de frigjorte områdene i Sør-Vietnam.

Dette er eksempel til etterfølgelse!

Glimt fra aktiviteten i Trondheim

En av de mange aktiviteter i Trondheim under V-uka: lokal stand ved rutebilstasjonen.

3.000 i fakkeltog i Oslo

25. oktober gikk 3000 mennesker i fakkeltog gjennom Oslo gater. Hovedarrangørene var Solkom og Vietnambevegelsen – en rekke organisasjoner støttet aksjonen. Parolene var USA UT AV INDO-KINA og FULL STØTTE TIL PRRs FREDSFORSLAG. Fakkeltogetoget gjorde et sterkt inntrykk i høstkvelden, både på de som deltok og alle de som var tilskuere langs ruta. Toget markerte avslutninga på Vietnam-uka i Oslo.

Enda flere mennesker deltok på avslutningsmøtet i Rådhusets Borggård. Sara Lidman bidro med sin tale til å forsterke kveldens inntrykk og sette oss i stand til å

intensivere solidaritetsarbeidet for Indo-Kinas folk. Vi fikk nok en gang oppleve noe vi ikke kan gjøre for ofte – nemlig alvoret og ansvaret som påligger oss som ser verdens største krigsmakt drive folke-mord, til å gjøre vårt ytterste i solidaritetsarbeidet.

– I vest lovpriser man USA fordi landet har en presse som avslører krigsforbryttelsene. Men man skammer seg ikke over at landet har en president og en regjering som like åpenlyst fortsetter myrderiene, sa Sara Lidman.

– Feilen med Hitler var med andre ord at han utførte sine myrderier i hemmelighet. Hadde han sluppet pressefotografene inn i leirene, skulle man altså ha rost denne mannen. – Se hvor demokratisk han er som gjør åpent rede for sine handlinger!

For hva har skjedd på djeveløya Poula Condor?

En tidligere Pentagon-hauk, Bill Anderson, er blitt verdensberømt etter å ha avslørt de såkalte tigerburene. Amerikansk presse har trykt avsløringene. De har vært godt stoff, men de politiske fangene på Poula Condor sitter fremdeles i sine tigerbur, og de amerikanske firmaer mottar fortsatt bestillinger på slike bur.

Så utmerket fungerer Nixons demokrati!

Sara Lidman understreket videre de store økonomiske interessene som lå bak krigen – oljen og de andre naturressursene som driver den imperialistiske militærmakta til å tappe blodet av vietnamesernes årer. At vi ikke kan stille oss likegyldige til det som skjer, men må reise en kraftig protestbevegelse i solidaritet med Indo-Kinas folk som skal drive USA-imperialismen ut.

73 til stede på solidaritetsmøtet i Mosjøen

Pentagon-papirene — beskåret på norsk

I oktober kom den norske utgaven av Pentagon-papirene ut på Cappelen forlag. Det var en oversettelse av utgaven til New York Times.

I 1967 satte daværende forsvarsminister I USA, Robert McNamara, igang en enhetlig analyse av alle Pentagons dokumenter om krigen i Vietnam. Etter ett år var ekspertene ferdige, resultatet var en 4000 siders systematisk oversikt. På illegalt vis fikk avisa New York Times tak i denne oversikten og tilhørende dokumenter. New York Times' eksperter brukte fem måneder på å gjennomgå rapporten, og laget en forkortet utgave av den som ble trykt i sommer som føljetong og som siden august foreligger som billigbok. New York Times' utgave inneholder dels en forkortet utgave av Pentagon-eksperternes analyse, dels opptrykk av en del dokumenter som stadfester de viktigste punktene i analysen.

Rapporten har kun vært viet få kommentarer i norske aviser. Og de har i store trekk bare sett på offentliggjørelsen som et uttrykk for den enestående pressefriheten i USA. Innholdet i papirene viser imidlertid med all tydelig klarhet hvilke hensikter USA har hatt i Indo-Kina. De få erklærte tilhengerne av USAs krigføring har skreket opp og stemplet dokumentene som kommunistiske; de har sett offentliggjørelsen som en virkelig trusel mot imperialistene. Det viser også Nixons forsøk på å stoppe

utgivelsen.

Ved gjennomlesning av denne utgaven til New York Times får en innblikk i en del av det politiske spillet som har foregått bak kulissene, og den gjennomførte løgnen som verdensopinionen har vært utsatt for. Rapporten vil derfor i tida framover kunne bli et våpen for oss som vil USA-imperialistenes ugjerninger til livs. Her får vi servert en liten del av sannheten om Indo-Kina, USAs hensikter ellers i verden tåler vel heller ikke offentlighetens lys i særlig grad.

På bakgrunn av dette var det derfor vi så fram til en norsk utgave av dokumentene — at flere mennesker i Norge kunne få innblikk i den råtne politikken som USA-imperialistene fører.

Boka kom som nevnt ut i oktober, men hva inneholder den? Dessverre bare deler av det som New York Times kunne presentere for publikum. Oversettelsen har bare tatt med oppsummeringene og kommentarene til hver periode siden USA begynte å interessere seg for Indo-Kina, altså omkring halvparten av det den amerikanske utgaven omfatter. Alle dokumentene — telegrammer, rapporter osv. — som New York Times har regnet som nøkkeldokumenter fra hver priode — er utelatt. Det er synd at dette har vært gjort, for nettopp dokumentene har vært det mest givende og avslørende å studere. Vi skal ikke tillegge Cappelen noen skumle hensikter med dette, for bare det som er kommet med er nok til at tvilene i

Vietnamspørsmålet har materiale nok til å ta en klar stilling for Vietnams folk mot USA-imperialistene.

USA UT AV INDO-KINA!

Ny fascist-film - »The Losers«

»Det mest karakteristiske for filmen er dens forakt for vietnameserne.« Slik omtalte Dagens Nyheter filmen »The Losers« som nylig hadde premiere i Stockholm. Med sitt rasistiske og halvfascistiske innhold ligger ikke »The Losers« mye tilbake for »Green Berets«, film som også er blitt forsøkt vist her i landet. Rammen er riktignok en annen; i stedet for spesialtrente anti-gerilja-styrker, er det en motorsykel-gjeng som sendes på spesialoppdrag for å myrde vietnamesere.

Stockholms FNL-grupper satte i gang forskjellige aksjoner for å få stoppet filmen: Løpeseddelutdeling, foruten brev til kinoeierne med oppfordring til å ta filmen av programmet. Dessuten sendte de en protestnote til regjeringen om filmen. Etter en uke ble filmen tatt av, på grunn av dårlig besøk.

Folk lar seg ikke lenger lure til å se folkemordspropaganda; de filmimportørene som forsøker å dekke seg under et ferniss av »ytringsfrihet og demokrati« for å spre slik krigspropaganda som »The Losers« og »Green Berets«, er for lengst avslørt som hensynsløse profittmakere.

Nytt innslag på Elverum

Den nystartede FNL-gruppa på Elverum kan se tilbake på en godt avviklet Vietnam-uke. Aktiviteten bygde på deltagelse fra ungdomsskolen, sykepleierskolen, folkehøgskolen, lærerskolen, gymnaset samt enkeltpersoner. Ifølge foreløpige rapporter ble det solgt 230 For Vietnam, og en satset også på innsamling til Frigjøringsfondet og verving av støtte-medlemmer. Et nytt innslag i Elverums bybilde var standen der materiell ble solgt hver dag hele uka. På forhånd visste en at Elverum var et vanskelig sted — mange mennesker visste overhodet ikke hva saken dreide seg om, men en rekke var svært interesserte. Oppmuntring og positiv støtte fra folk fikk aktivistene til å se lysere på mulighetene på Elverum. Uka har alt i alt lagt grunnlaget for ny framgang, må konklusjonen bli.

Solidaritetsmøte i Bodø — »Giai Phong« synges som avslutning

Solkom med ny grunnsirkel

USA-imperialismen kan bare bekjempes bit for bit. For oss i Norge betyr dette at vi kan gi vår støtte til de indo-kinesiske folkene, som i dag er de folk som står nærmest målet: Å kaste USA-imperialismen ut av sine land.

En forutsetning for å gi vårt bidrag til kampen, dvs. *isolere USA-imperialismen politisk* – er at vi forstår og kjenner til de faktiske forholdene i Indo-Kina. Vi må studere.

Hvor finnes tilgjengelig litteratur? Jo, i Solkoms grunnsirkel. Solkom har i lengre tid hatt grunnsirkler til studiebruk, men siden alle gamle opplag er utsolgt, er det i

høst utarbeidet en ny og ajourført sirkel, som bl. a. har med viktige punkter fra Pentagon-papirene.

Sirkelen er delt inn i fire brev som kan gjennomgås på fire studiemøter. (Dessuten egner stoffet seg ypperlig for lesning på egen hånd).

Første brev er en relativt fyldig innføring i de indo-kinesiske folkenes historie – fra Frankrikes erobring av Vietnam i 1858 til dagens indo-kinesiske samarbeid mellom de tre landa: Vietnam, Laos og Kambodsja. På slutten av brevet finnes rikelig med litteraturhenvisninger, og spørsmålene, som i tidligere sirkler har

blitt kritisert som »fasitspørsmål», er betraktelig forbedret.

Andre brev er et forsøk på å klargjøre problematikken: USA – en imperialistisk stat. Her er også et avsnitt med stor vekt på NATOs betydning for Norge og vårt anti-imperialistiske arbeid. Og sammenlignet med tidligere, er avsnittet om sosial-imperialismen et tegn på bedre forståelse av dette problemet.

Det tredje brevet er historia til det anti-imperialistiske arbeidet i Norge og er derfor svært viktig når det gjelder å forstå situasjonen i dag – og hvordan vi kan lære av tidligere erfaringer for å drive et riktig og bra solidaritetsarbeid. Dessuten er Solkoms historie ganske interessant.

Hvorfor studere og arbeide for de indo-kinesiske folkene? – dette handler det siste brevet om. Og det er kanskje på mange måter noe av det viktigste. Hvis vi ikke forstår det, klarer vi ikke å bekjempe USA-imperialismen bit for bit. En seier for frigjøringsbevegelsene i Indo-Kina, vil samtidig være en mektig oppmuntring for alle undertrykte folk i Asia, Afrika og Latin-Amerika.

En slik seier kan vi bidra til.

Solkom trenger stadig nye folk. Nye aktivister som selger For Vietnam, deler ut løpesedler, står på stands og diskuterer med folk, arrangerer møter og demonstrasjoner. Dette er moro og lærerikt.

Men det trengs *organisert arbeid* til dette. FNL-gruppene organiserer slikt arbeid, og de forbereder arbeidet med studier.

Dersom dere er tre-fire kamerater på et sted – og dere mener at anti-imperialistisk arbeid er riktig, er det en god ide å starte ei *studiegruppe* – som kan legge grunnlaget for FNL-arbeid der dere bor.

Opplag 80 000 – og 40 000 ved inndragelse

Tin Sang heter den største avisen i Saigon. Daglig kommer den ut med opplag på 80 000 eksemplarer, og er det mest opposisjonelle organet i byen. Derfor er ikke pressesensuren i Saigon særlig tådig, og den blir beslaglagt omtrent hver tredje dag. Da kommer den ut i 40 000 eksemplarer.

Dette kan jo høres paradoksalt ut. Hvordan kan det gå til at en frisk opposisjonsavis overhodet kan overleve i en by der en militær-junta med Thieu i spissen har makten? For det er et faktum at avisen klart og tydelig inntar en ytterst kritisk holdning til Thieu-regimet, og det store opplaget gjør den slagkraftig og til et viktig middel i opinionsdannelsen.

Har vi da et snilt militærregime som styrer etter liberale prinsipper, vil de naive spørre. Nei, så visst ikke. Men det avdekker både at en juntas sensur har huller, og at visse sterke krefter ønsker at avisen fortsatt skal holdes i live.

Juntaens effektivitet avhenger nemlig av den enkle ting at folk sympatiserer med den, og det gjør da som kjent ytterst få. De sentrale krefter bak avisen utgjøres av medlemmer av en såkalt sosialistisk sammenslutning som står svært nær – og samarbeider med FNL.

Om vi ser nærmere etter hvordan sensuren i Saigon virker, skjer det omtrent på følgende måte: avisen er ferdig trykt på ettermiddagen, og det sendes et eksemplar til sensuren. Om den har skrevet uakseptable ting om regimet eller amerikanerne, ringer sensuren tilbake og krever den beslaglagt. Men det skjer da et kvarter før det er mulig for politiet å komme. Avisfolka spurter, og de får ut omtrent 40 000 eksemplarer til Saigons salgssteden. Så kommer politiet og beslaglegger opplaget, og reiser rundt i byen for å samle inn resten. Men de nøyer seg med ett eller to eksemplarer på hvert sted – resten er »dessverre solgt ut» – eller hvis de tar med seg alle, selger de dem selv etterpå . . .

Og det var avisen som ikke skjulte under stolen hva den fra første dag mente om Laos-invasjonen. Thieu fikk sitt. Og under valget, inntil sensuren mente det var på tide med en

liten ferie til valgfarsen var over.

Det finnes selvsagt mange innen juntaen som vil slå ned denne ubehagelige opposisjonen og stenge avisen for godt. Men det finnes flere, og like betydningsfulle personer som sympatiserer med avisen – og vil sikre seg for framtida. USA er jo nødt til å forsvinne fra Vietnam før eller siden, og da er FNL den eneste levedyktige organisasjonen som står tilbake. Juntaens umiddelbare fall tas som en selvfølge, og ingen savner den når det kommer til stykket. Disse personer det er tale om, er folk i grenseland. Samtidig som de sympatiserer og samarbeider med FNL, må de bevare masken overfor amerikanerne og deres løpegutter. De overfylte politiske fengslene og den beryktede fangeøya Con Son spøker i bakgrunnen. . .

Men fortsatt kommer Tin Sang ut hver dag med opplag på 80 000 – og i 40 000 når den beslaglegges . . .

tin sang
cơ quan tranh đấu HAI NGOẠI cho một xã hội mới

Stormaktsløsning i Indo - Kina ?

»Kina sier uten tvil til Nixon at USAs regjering må bestemme en dato for fullstendig tilbaketrekking av alle ikke-indo-kinesiske tropper fra Indo-Kina, og overlate til de indo-kinesiske folkene sjøl å løse sine problemer uten fremmed innblanding.»

Nixons reise til Peking har ført til en spekulasjonsflom om hva som kan komme ut av besøket. Et av de sentrale spørsmål som etter sigende skal finne sin løsning er USAs krig i Indo-Kina. En blir forespeilt en såkalt stormaktsløsning.

De største spekulantene har vært Nixons tilhengere og talsmenn rundt om i verden, her i Norge representert ved den konservative pressen. De riktig gyter ut sine kyniske forhåpninger.

Få har vurdert reisen i forhold til presidentvalget som skal finne sted i USA til høsten, et moment vi mener bør tillegges vekt. Nixons popularitet som kandidat trenger sårt til styrking. Og det er en statistisk godbit at selv resultatløse utenlandsreiser av betydning er verdt sine fem prosent på gallupen. Resultatløsheten er det alltid lett å gi den besøkte skylden for.

Nixon reiser ikke til Kina ut fra styrke, men ut fra svakhet. Reisen er et definitivt nederlag for USA-imperialitenes ikke-anerkjenne Kina-politikk. Besøket har ført til splittelse mellom USA og Taiwan, selv om USA har prøvd å dra det i land ved å lansere sin to-Kina løsning i FN. USA har måttet innstille alle overflyvninger og krenkelser av Kinas territorium. Disse forholdene og Kinas inntreden i FN forteller om et politisk temmelig ribbet USA.

Økonomisk kan vi også bivåne stygge symptomer på svekkelse av USA-imperialismens rygggrad. Importavgiften på 10 % og pris- og lønnsstoppen er »sterk» medisin for en svært syk pasient.

Nixon reiser ikke til Kina for å løse Vietnam-spørsmålet. Kina mottar heller ikke Nixon for å diskutere noen slik løsning. De som kan og må løse konflikten er de indo-kinesiske folk og USA selv – i direkte kontakt og forhandlinger. For å dempe ned spekulasjonene som bare kan bidra til å splitte de anti-imperialistiske kreftene gjengir vi her en del sitater og intervju-utdrag.

Først et sitat fra en erklæring fra Kinas Utenriksdepartement av 24/9-71 som antyder hva som må ligge til grunn for en løsning av Indo-Kina-krigen. Vi siterer: »Mens de snakker om å 'avslutte krigen i Vietnam', opptrapper i virkeligheten Nixon-regjeringen sin angrepskrig mot

Vietnam. De avslår å besvare 7-punktsforslaget for en fredelig avgjørelse på Vietnam-spørsmålet som ble framsatt av PRR, og de avslår å sette en tidsfrist for en endelig og betingelsesløs tilbaketrekning av tropper fra Sør-Vietnam . . .»

I et intervju med det franske tidsskriftet *Afric-Asie* i oktober ble prins Sihanouk, formannen for FUNK, Kambodsjas Nasjonale Enhetsfront, stilt følgende spørsmål:

Hvilke virkninger på USAs imperialistiske krig mot de indo-kinesiske folkene får Nixons besøk til Folkerepublikken Kina?

Sihanouk svarte: »Kina vil utvilsomt si til Mr. Nixon at de uten forbehold holder fast ved sin velkjente innstilling til de indo-kinesiske folkenes toppkonferanse og den totale støtten til toppkonferansens resolusjoner av 25. april 1970. Kina vil utvilsomt si til Mr. Nixon at USAs regjering må fastsette en dato for total tilbaketrekking av alle ikke-indo-kinesiske tropper fra Indo-Kina. Og overlate til de indo-kinesiske folkene sjøl å løse sine problemer uten noen fremmed innblanding.

Kinas nye politikk overfor USA gir etter min mening president Nixon mulig-

heten til å gjøre slutt på Indo-Kina-krigen uten å tape ansikt og uten at man regner de amerikanske styrkenes tilbaketrekking som et amerikansk nederlag. Jeg tror ikke USAs president kan besøke Folkerepublikken Kina uten å ha som alvorlig hensikt å tilfredsstille Kina når det gjelder Indo-Kina og Taiwan-spørsmålet. Men de tre indo-kinesiske folkene forbeholder seg alltid retten til sjøl å bestemme sin framtid og fortsette kampen mot USA-imperialismen fram til seier.»

Madame Thi Binh, PRRS utenriksminister, i et intervju med den amerikanske avisen *Guardian* 22/9/71 om Nixons Peking-reise. »Nixon er meget listig. Han er ganske enkelt nødt til å reise til Kina på grunn av den vanskelige situasjon han står oppe i akkurat nå.

Forholdet mellom Kina og Vietnam er en prinsippsak. Kina har alltid gitt oss og alle andre frigjøringsbevegelser støtte. Vi er nære naboer, og det er i Kinas interesse at vi seirer. Men egentlig spiller det ingen rolle hvor Nixon reiser, selv om det var til månen. Om han ikke svarer på vårt 7-punkt fredsforslag, kan ikke krigen avsluttes.»

Den 1. september ble det holdt et møte i Stockholm. Over 1000 mennesker deltok. På møtet svarte blant andre Nord-Vietnams ambassadør i Sverige, Chan, og lederen for PRRs informasjonskontorer i Oslo og Stockholm på spørsmål fra møtedeltakerne. Vi gjengir en del.

De amerikanske imperialistene kommer ikke til å trekke seg ut av Vietnam før de definitivt er beseiret på slagmarka. Når kommer deres Dien Bien Phu?

Chan: Krigen i Vietnam tar slutt når det vietnamesiske folket har vunnet og når USA-imperialistene er beseiret. Så lenge det finnes en eneste soldat tilbake, kommer vi til å fortsette kampen til den endelige seieren. Det vietnamesiske folket er blitt overfalt, det er derfor det har kjempet i mer enn 40 år. Jeg kan si at ingen nasjon elsker freden så høyt som vår nasjon. Ikke noe annet land lengter slik etter fred. Vi vil ha fred som gir uavhengighet og frihet for folket.

Le Phuong: De 7 punktene som ble lagt fram av madame Binh den 1. juli er begynnelsen til et politisk Dien Bien Phu. Men når USA forsøker å vri seg unna et politisk Dien Bien Phu, betyr det at de også vil gjennomgå et politisk Dien Bien Phu? Hvis de amerikanske imperialistene vil ha et militært Dien Bien Phu så kommer de til å få det.

Kjære kamerater. Hvordan er risikoen for en ny stormaktsløsning over hodet på det vietnamesiske folket?

Le Phuong:

Vil de amerikanske imperialistene ha et nytt Dien Bien Phu, så får de det

Chan: Som de fleste i verden vet er det vietnamesiske folket en stolt nasjon som har kjempet i årevis mot utenlandske angriper, mot imperialistisk undertryk-

kelse. Det vietnamesiske folket har fått varm støtte og medfølelse fra alle sine venner verden over og vi er takknemlige for den hjelp og støtte som er blitt gitt av verdens folk. Den internasjonale styrken er uovervinnelig, tilsammen med vår egen styrke blir det en styrke som gjør at vi kan beseire de amerikanske imperialistene. Det vietnamesiske folket tar sin framtid i egne hender og bestemmer sine egne anliggender. Vi er takknemlige for deres omtanke.

Tror dere i Vietnam at de kinesiske lederne kan tvinge Nixon til å fastsette en bestemt tidsfrist for en avslutning på den brutale krigen mot det fredselkende folket i Vietnam, eller tror dere at Nixon bare forsøker å vinne tid og gjemme sin ondskap bak denne reisen til Peking?

Chan: Ja, Nixon forsøker på alle måter å unngå de 7 punktene som er lagt fram av PRR. Nixon er som en tyv som har gått inn i et hus der alle dører er stengte og hvor han prøver å komme ut på en eller annen måte. Jeg ber mine venner her om ikke å åpne noen bakdør slik at tyven Nixon slipper ut.

I Dagens Nyheter den 31. 8 kunne en lese at Nord-Vietnam begynte å oppgi sin nøytrale holdning mellom Kina og Sovjet, for å tilslutte seg den Moskva-tro delen av sosialismen. Kan DRV's ambassadør gi en kommentar?

Chan: Jeg tror ikke det er tilrådelig å lytte til uttalelser som ikke kommer fra våre egne kilder.

Palestinakomiteen i Norge

»Fritt Palestina« har kommet med et nytt nummer, nr. 3-71. Avisa tar på lederplass opp viktigheten og nødvendigheten av å skape en bred solidaritet med det palestinske folket. Viktigheten av en slik solidaritet understrekes ved at det palestinske folket sterkere enn noen gang er truet av å bli likvidert som folk. Denne traselen gjør det nødvendig å forene alle krefter som kan støtte det palestinske folket.

Forøvrig har avisa intervjuer med folk som nylig har vært i Midt-Østen. Her kommenteres forholdet mellom frigjøringsbevegelsen og Hussein-regimet i Jordan, og de oppsummeringene frigjøringsbevegelsen har foretatt etter massakrene for å vende en midlertidig tilbakegang til nye og sterke framstøt. Den gode linja med å knuse myten om det »progressive« ved vel-dokumenterte artikler om realitetenes Israel, blir fulgt opp også i dette nummer.

Mytekning er det også i en artikkel om norske skolebøkers beskrivelse av Midt-Østen-konflikten. Sitatene fra skolebøkene er slik at de ganske sikkert vil bli rammet av den nye »anti-diskriminerings«-loven.

»Fritt Palestina« tar også opp EEC-spørsmålet i en artikkel om EEC og Midt-Østen. Den er vel verdt å lese. Forøvrig har »Fritt Palestina« nr. 3

INNHOOLD:

LEDER	s. 1
EEC og Midt-Østen	s. 2
Israel og den palestinske frigjøringsbevegelsen	s. 3
Den palestinske frigjøringsbevegelsen	s. 4
Den palestinske frigjøringsbevegelsen	s. 5
Den palestinske frigjøringsbevegelsen	s. 6
Den palestinske frigjøringsbevegelsen	s. 7
Den palestinske frigjøringsbevegelsen	s. 8
Den palestinske frigjøringsbevegelsen	s. 9
Den palestinske frigjøringsbevegelsen	s. 10
Den palestinske frigjøringsbevegelsen	s. 11
Den palestinske frigjøringsbevegelsen	s. 12

RETTERED FOR DET PALESTINSKE FOLKET

annet stoff som skulle interessere alle anti-imperialister, bl. a. tekst og noter til den mest brukte palestinske frigjøringsangen, Beladi. Avisen er på 12 sider og koster 1 krone, og vi anbefaler den for alle våre lesere.

Nr. 3 av »Fritt Palestina« kan på samme måte som alt annet materiale Palestinakomiteen har laget, bestilles ved å sende inn denne kupongen i utfyllt stand. Adressen er:

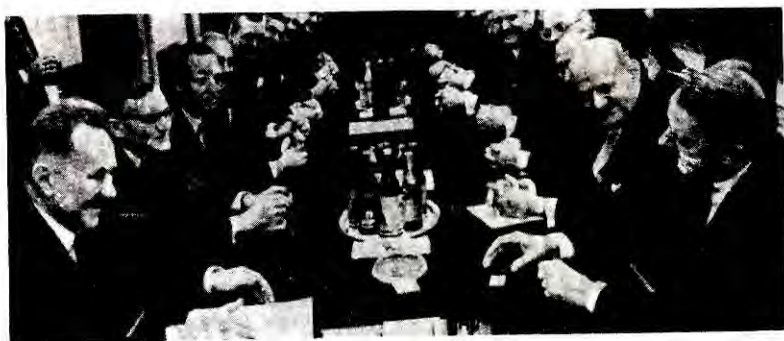
Palestinakomiteen i Norge
Postboks 107, Blindern
Oslo 3.

Send meg følgende materiale.

... eks. av Fritt Palestina nr. 1 1970 a kr. 1,00
... eks. av Fritt Palestina nr. 1 1971 a kr. 1,00
... eks. av Fritt Palestina nr. 2 1971 a kr. 1,00
... eks. av Fritt Palestina nr. 3 1971 a kr. 1,00
... eks. av Studiebrev 1. a kr. 2,00
... eks. av Studiebrev 2. a kr. 2,00
... eks. av Studiebrev 3. a kr. 2,00
... eks. av Studiebrev 4. a kr. 2,00
... eks. av Studiebrev 5. a kr. 2,00
... eks. av Studiebrev 6. a kr. 2,00
... eks. av Studiebrev 7. a kr. 2,00
... eks. av brosjyre (gratis) a11,

(Betaling enten over postgironr. 20 90 85, eller ved postanvisning.)

Navn:
Adresse:

Vest-tyske industrierherrer på besøk i Moskva. Kosygin til direktøren for Mannesmann-Röhrenwerke: «Har De erobret Sibir?»

Willy Brandt - fredspris for imperialisme

I Sørøst-Asia er Japan blitt utpekt til å «avlaste» USA-imperialismen — «ta en større del av byrden», som den amerikanske utenriksminister Rogers uttrykte det i japansk fjernsyn. Vietnamiseringa av krigen i Vietnam er et annet uttrykk for den samme politikken.

Det kriseramte USA har også sett seg nødt til å vende seg til Europa etter hjelp. Den sterkeste stat i Europa i dag er som vi skal se, Vest-Tyskland — og på samme måte som USA kjører fram Japan som sin arvtaker i Asia, skal Vest-Tyskland spille en tilsvarende rolle i Europa.

USA GJENREISER DEN TYSKE IMPERIALISMEN

Etter 1945 var USA konsolidert som verdens ledende imperialistiske makt — økonomisk, politisk og militært. De ønsket Vest-Tyskland som et nykolonialt område. Derfor presset USA gjennom et eget marked for varer og kapitaleksport, og de bygde opp de vest-tyske monopoler (f. eks. Krupp) — spesielt ved hjelp av Marshall-«hjelpen» hvorved de pumpet inn 28 milliarder kroner. Men denne politikken førte de ikke uten at de samtidig sørget for mest mulig kontroll — militært gjennom NATO og økonomisk gjennom OEEC.

De styrket statens rolle i gjenreisinga. Fra 1948 ble det fri prisutvikling, men fortsatt lønnsstopp, og USA pumpet inn 3,9 milliarder dollar til investeringer. 1/3 av storindustrien — spesielt i energiforsyningen — ble statsforetak. Gjennom svære fond og spesielle skatter ble midler overført til monopolene. Alt dette la grunnlaget for en rask gjenreising av den tyske imperialismen gjennom en voldsom opphoping av kapital.

Samtidig sørget USA-imperialistene og den oppblomstrende vest-tyske storkapitalen for å gjenoppruste Vest-Tyskland. På tiårsdagen for kapitulasjonen ble

Vest-Tyskland medlem av NATO. I dag er landet den ledende europeiske militærmakta innenfor organisasjonen. 12 av Vest-Europas 24 NATO-divisjoner er i dag vest-tyske. Som i industrien er det ofte tidligere nazister som inntar NATOs viktige militære posisjoner.

Men de vest-tyske monopolene møtte territoriale hindringer for ekspansjon — de hadde f. eks. ikke kolonier. De var derfor avhengig av politisk og militær beskyttelse fra andre imperialist-land — først og fremst USA. Det oppsto etter hvert motsetninger mellom USA-monopolene og vest-tyske og andre europeiske monopoler. De europeiske storkonsernene vokste i 50-åra, mens USAs grep avtok. F. eks. når det gjelder produksjonen av stål, biler, tekstilvarer og skotøy er USA på retrett ut av verdensmarkedet, mens særlig EEC-landene og Japan oversvømmer det amerikanske marked med disse varene. På grunn av de skjerpede motsetningene startet en økonomisk organisering i Europa. I 1951 ble kull- og stålunionen opprettet, i 1958 kom EEC — begge sammenslutninger rettet mot USA. Dette betyr ikke at det er full enighet mellom EEC-statene. Det er fortsatt en kamp om hvem som skal dominere de andre.

STORE MONOPOLER RÅR I VEST-TYSKLAND

I dag er det store monopoler som råer i Vest-Tyskland. Det kan vi se tydelig på konsentrasjonen av kapital i de store foretakene. I 1960 var 37 % av all aksjekapital i Vest-Tyskland i bedrifter med mer enn 100 millioner DM i aksjekapital. I 1970 var deres andel steget til 64 %. 0,42 % av selskapene har nå 58,5 % av kapitalen. Med andre ord: mer og mer kapital samles i noen få selskaper. 12 av de 25 største EEC-konsernene er vest-tyske. Disse dominerer markedene

fullstendig. Disse eksemplene taler sitt tydelige språk.

4 konserner har 88 % av bilindustrien.
4 konserner har 65 % av stålindustrien
3 konserner har 49 % av kjemisk industri.
8 konserner har 68 % av elektrokjemisk industri.

Hvis vi ser på den totale industriomsetningen i Vest-Tyskland med ca. 60 millioner innbyggere, er den konsentrert på 50 konserner. Og ikke nok med dette, — det er også dannet allianser mellom disse. F. eks. er de tre kjemiske storkonsernene alle egentlig i den tyske I.G. Farben-gruppen. I bilindustrien samarbeider to av de 4 i utstrakt grad, bl. a. på USA-markedet, Siemens og AEG/Telefunken samarbeider intimt og har bl. a. atom-monopol (atomreaktor).

En annen ting som kjennetegner imperialismen er samarbeidet mellom bankene og industrikonsernene. I Vest-Tyskland er det et utstrakt samarbeid mellom de tre største forretningsbankene Deutsche Bank, Dresdner Bank og Commerzbank og fra dem til storkonsernene. Disse tre bankene har dessuten forgreininger i EEC

Willy Brandt — Europas nye keiser

— bl. a. gjennom sammenslutninger med andre vest-europeiske banker, der de ofte p.g.a. sin størrelse har den største innflytelsen. Disse bankmonopolene er vevet sammen med industrien — de eier industrien. F. eks. kontrollerer de tre storbankene I.G. Farben-gruppen, Vest-Tysklands aller største konsern. Totalt sett eier de hele 42 % av *alle* industriaksjer i Vest-Tyskland. Og på toppen av det hele har den vest-tyske monopolkapitalen en *vest-tysk* stat til å fremme sine interesser.

IMPERIALISTISKE AMBISJONER

For vest-tyske monopoler er kontroll over råvarer og territorier brennende økonomiske krav. Vest-Tyskland importerer bl. a. hele sitt forbruk av olje, bauxitt, mangan, krom og kopper. Dessuten importeres 96 % av jernmalmen, 88 % av blymalmen og 75 % av svovelkisen. Monopolene får råstoffet sitt, men de behersker det ikke territorielt. Vest-Tyskland har ingen kolonier og er derfor avhengig av andres militære beskyttelse for å kunne ekspandere.

En annen avgjørende side ved den vest-tyske økonomien er at den er svært avhengig av *eksport* på verdensmarkedet — og de får en stadig større del av verdenshandelen:

Andel av verdenshandelen i %.

	1950	1970
USA:	32 %	15,5 %
V-Tyskland:	0,5 %	12,3 %

Når det gjelder høyt bearbejdede industriprodukter er forholdet enda mer markert:

Andel av verdenshandelen i %.

	1950	1970
USA:	27 %	19,3 %
V-Tyskland:	7 %	19,6 %

Den vest-tyske produksjonen av industrivarer er også voldsom. Fra 1967 til 1970 økte den med ca. 40 %. Tilsvarende tall i USA og Storbritannia var henholdsvis 4 % og 11 %. Dessuten har Vest-Tyskland en mektig finansiell styrke ved å ha større valutabeholdning enn noe annet kapitalistisk land.

Sammen med den økonomiske styrking opptrer også bygginga av en politisk og militær styrke. I 1970 gikk 25,6 milliarder DM til opprustning. I 1955 var det tilsvarende tall 7 milliarder DM. Hæren er på 1/4 millioner mann. Storkonsernene er nært knyttet til rustningsindustrien, f. eks. Siemens og I.G. Farben, — og profittene er skyhøye.

VEST-TYSKLAND DOMINERENDE I EEC

Vest-Tyskland produserer hovedtyngden av de industrielle nøkkelvarene i EEC — f. eks. 42 % av stål- og jernlegeringene og 47 % av bilene. Landet står for 50 % av all vareeksport i Fellesmarkedet. Det er viktigste handelspartner

Fredsue med tradisjoner.....

for praktisk talt hele Vest-Europa — spesielt BeNeLux-landene med i alt ca. 30 % av deres utenrikshandel. EEC er således ikke noe harmonisk sted for likeverdige partnere.

Samarbeidet skjer på bakgrunn av styrke, og i dag er Vest-Tyskland den dominerende makt. Vi ser også at samarbeidet i dag stort sett skjer ut fra parolen: «Enhet med Vest-Tyskland». Det er vel bare Frankrike som virkelig stritter imot. Og denne motsetningen har bl. a. sin bakgrunn i at Frankrike har mindre eksporthandel og dessuten har skjermende markeder i sine kolonier i Afrika. Derfor er det mindre utsatt for f. eks. valutakriser og Nixons proteksjonistiske handelstiltak som har rammet Vest-Tyskland så sterkt. Vi ser dessuten at vest-tyske monopoler eter seg inn på det franske kolonimarkedet i Afrika. Bankenheten Commerzbank (V-Tyskland) og Credit Lyonnais har et godt utbygd filialnett der.

«DRANG NACH OSTEN»

Dette uttrykket var høyaktuelt for ca. 30 år siden, men som vi skal se, er det blitt aktualisert i ny form gjennom det økonomiske samarbeidet mellom Vest-Tyskland og Sovjet. Sovjet baserer seg stadig mer på import av kapitalvarer, og de vest-tyske storkonsernene er i aller høyeste grad interessert. Det finnes store mengder råstoffer og energikilder, og store nye markeder der konkurransen fra andre er liten. Sovjets store gullreserver intresserer også.

Og profitten er stor — det vet bl. a. Krupp, Daimler-Benz og Mannesheim å fortelle. Mannesheim-konsernet skal

f. eks. levere naturgassrørene som skal legges fra Sibir til Vest-Tyskland — og om 9 år skal de forsyne Vest-Tyskland med 1/3 av landets naturgassimport.

Andre øst-europeiske land er også trukket med — og med noen har handelen nærmest kolonial karakter: For en tid siden skrev Der Spiegel (nr. 1/71): »71 % av alle vest-tyske leveringer (til Polen) er industrielle ferdigprodukter og tekniske konsumvarer. 70,6 % av den samlede polske eksporten til Vest-Tyskland i 1969 var derimot næringsmidler og råstoffer. Da prisene på investeringsvarer internasjonalt stiger betydelig raskere enn prisene på råstoffer og næringsmidler, må Warszawa eksportere stadig mer landprodukter for like store importere.»

VEST-TYSKLAND OG USA

Framveksten av den tyske imperialismen har skapt et sterkt motsetningsforhold til USA-monopolene. Valutakrisen i USA som førte til revaluering av D-marken, er et uttrykk for dette, importavgiften et annet. Begge skapte store vansker for den vest-tyske handelen som ble mindre konkurransedyktig.

Kommisjonen opplyser at de amerikanske tiltakene rammer 300 000 industriarbeidere i EEC som enten kan regne med oppsigelse eller nedsatt arbeidstid. Motsetningene skjerpes, og vi må nok regne med at Vest-Tyskland for framtida kommer til å føre en politikk som mer og mer baserer seg på uavhengighet av USA. Men foreløpig er de stort sett nødt til å

Forts. side 19

ATTEN: Norge må vokte seg for servilite: **Stortinget vedtok 4-forslag om Hanoi**

Stemmestallene 91 mot 45 vedtok Stortinget mandag i realiteten å gi sin tilslutning til Solkom's vedtak om at Norge skal opprette diplomatiske forbindelser med Nord-Vietnam. Formelt vedtok Stortinget å opprette en ny ambassaderådsetting i Hanoi. Den norske ambassaderåd i Kina ble ikke side-akkreditert til Nord-Vietnam. Etter norsk reiseplan.

Norge har anerkjent Nord-Vietnam

I begynnelsen av 1950-årene, da Frankrike som hardest førte sin kolonikrig i Vietnam, ga den daværende Arbeiderparti-regjering, ved utenriksminister Lange, full støtte til denne krigen i NATO-rådet. — Siden den gang har store forandringer skjedd, både i Vietnam og i Arbeiderpartiet. I Vietnam ble fransk-mennene kastet ut og USA overtok den imperialistiske rolle. — Geneve-avtalen av 1954 om valg i Vietnam, som skulle forene landet, ble brutt av USA og dets lakeier. Et USA-kontrollert regime ble opprettet i Sør-Vietnam. I 1960 ble dette regimet anerkjent av den daværende Arbeiderparti-regjering.

Samme året ble imidlertid den nasjonale frigjøringsfronten FNL dannet i sør, og folkets væpnede kamp mot det fascistiske marionettstyret tok til. USA og dets lakeier svarte med harde represalier og undertrykkelse. Motstanden i folket fortsatte imidlertid å vokse, og det ble etter hvert nødvendig for USA å ty til full krig, med hundretusener av amerikanske soldater, mot folkekrigen i Sør-Vietnam. Dessuten startet de en systematisk terrorbombing også mot folket i Nord-Vietnam (DRV). De grunnga dette med at det var nord-vietnameserne som hadde startet

oppstanden i sør. (Denne påstanden er blitt tilbakevist av omtrent samtlige Vietnam-eksperter uansett politisk oppfatning.)

SOLKOM DANNES

Etter hvert som meldingene om bombe-terroren strømmet inn, meldte reaksjonene seg i det norske folket. Protestmøter ble holdt og innsamlinger til sivilbefolkningen startet. Arbeiderpartiets landsmøte i mai 1965 vedtok en oppfordring til USA om å stoppe bombingene, men også et krav om at «China og Nord-Vietnam må stanse infiltrasjonen fra nord og oppgi sin negative holdning til forhandlinger». DNA godtok altså USA's påstander om at Nord-Vietnam var «angriperen» i konflikten. Mange innen partiet var imidlertid ikke enige i denne oppfatningen og deltok i desember 1965 i opprettelsen av Solidaritetskomiteen for Vietnam. Solkom arrangerte store demonstrasjoner mot USA's krigføring, og etter hvert ble lokale solidaritetsgrupper dannet rundt i landet. Solkom's propaganda, sammen med amerikanernes stadig mer brutale krigførsel, skapte en opinion mot krigen, og dette førte også til endringer i DNA's holdning.

Landsmøtet våren 1967 uttalte: «Den nasjonale Frigjøringsfront representerer

en nasjonal og sosial reisning med oppslutning fra de store folkemasser i Vietnam» og «DNA tar avstand fra den amerikanske regjeringens politikk i Vietnam». En gledelig utvikling hadde funnet sted. Det var ikke lenger snakk om de nord-vietnamesiske «angripere».

NY LINJE

1967 ble på mange måter et viktig år for det organiserte Vietnam-arbeidet i Norge. Inntil landsmøtet høsten '67 hadde Solkom's arbeid vært drevet etter en linje som kan sammenfattes under parolen «Fred i Vietnam». Nå fulgte imidlertid gjennombruddet for den anti-imperialistiske linjen, som hadde sin bakgrunn i en mer dyptgående analyse av krigens årsaker. Krigen var ikke bare forårsaket av dårlige ledere og misforstått politikk. Den var et resultat av det amerikanske industrimonopolistiske systems ekspansjonsbehov og profitthunger. Vietnamesernes krig var dessuten en rettferdig krig og en fred måtte derfor komme på deres vilkår. — Mange av DNA's folk i Solkom kunne ikke godta den nye linja, og de gikk ut av Solkom. Vinteren 1968 tok de initiativet til en ny Vietnam-organisasjon, «Vietnam-bevegelsen». Den skulle fortsette arbeidet etter de gamle linjene. Aktivistene sluttet midlertid opp om Solkom.

I 1968 kom et viktig vendepunkt i

Vietnamkrigen med FNL's store Tet-offensiv. Denne viste klart hvilken styrke FNL hadde i folket. Senere på året førte seirene under offensiven til at den systematiske bombingene av DRV ble stoppet, og at forhandlinger med sikte på fred kom i gang i Paris.

ANERKJENN DRV!

Her hjemme reiste Solkom kravet om anerkjennelse av DRV med stor styrke. I januar 1969 fulgte Sveriges anerkjennelse av landet, og kort tid etter reiste for første gang en Arbeiderpartimann, Arvid Johanson, spørsmålet om anerkjennelse i Stortinget. Han møtte motstand ikke bare fra den borgerlige side, men også fra ledende DNA-folk som Bratteli, Lange og Finn Moe. Disse «anså en anerkjennelse på det nåværende tidspunkt som en ren demonstrasjon mot De forente stater». — Dette skulle imidlertid endre seg temmelig raskt. Til tross for at antallet amerikanske soldater i Vietnam begynte å nærme seg 600 000, vant det vietnamesiske folket også våren '69 stor seire.

Dette, sammen med solidaritetsarbeidet her hjemme, gjorde at stadig flere fagforeninger og politiske organisasjoner gikk inn for anerkjennelse av DRV. På landsmøtet i mai gikk DNA enstemmig inn for

anerkjennelse. Et viktig skritt var tatt.

I Vietnam hadde folket kommet så langt i kampen at de kunne opprette sin egen provisoriske revolusjonære regjering (PRR) sommeren -69. Solkom reiste med en gang kravet om at Norge skulle bryte med juntaen i Saigon og anerkjenne PRR. Flere andre organisasjoner, blant disse Vietnambevegelsen, støttet dette. Høsten -69 stilte DNA forslag om anerkjennelse av DRV i Stortinget. Dette ble hindret ved at utenriksminister Lyng stilte kabinettsspørsmål. Det samme gjentok seg i 1970. Den borgerlige regjeringa tillot dessuten Saigon-juntaen å opprette et »informasjons»kontor i Oslo.

FRAMGANG

De amerikanske massakrene i Son My og de systematiske grusomhetene mot sivilbefolkningen sammen med det kontinuerlige propagandaarbeidet her hjemme, gjorde at flere og flere forsto de imperialistiske drivkreftene bak USA's politikk. Høsten -70, etter at USA hadde gjenopp-tatt bombing av DRV, gikk hele 17 organisasjoner, blant disse Vietnambevegelsen, i protesttog arrangert av Solkom, under paroler som: »Bekjemp USA-imperialismen». Dette var en kvalitativ ny situasjon i Norge. Oppfatningen av Vietnamkrigen som et tragisk feilgrep hadde fått et dødsstøt.

RESULTATER

Norge har nå anerkjent DRV. Det er klart at dette er et slag i ansiktet på USA-imperialismen. Anerkjennelsen vil ytterligere isolere USA's krigspolitikere, den er en stor oppmuntring til det vietnamesiske folket og også for den voksende anti-krigs bevegelse blant folket i USA. Anerkjennelsen er dessuten en oppmuntring for alle som har drevet aktivt solidaritetsarbeid i Norge.

Solkom har i flere år reist kravet om anerkjennelse av DRV, og DNA's holdning nå viser at det nytter å kjempe. Visst har vi ikke vært alene om å drive arbeidet, og det er mange ting som har påvirket opinionen, først og fremst den militære utviklingen i Vietnam. Men løftet om anerkjennelse er likevel også en seier for Solkom som en av de faktorene som har vært opinionsdannende.

MYE GJENSTÅR

Det står mye igjen ennå før USA-imperialismen er ute av Vietnam. DNA sier at de ønsker fred i Vietnam. Fred i Vietnam kan bare oppnås på det vietnamesiske folkets egne vilkår. PRR's fredsforslag viser dette klart — alle USA's

tropper må ut og Saigon-juntaen må vekk. — Anerkjennelsen av DRV er en god ting, men dersom DNA-regjeringa virkelig ønsker å bidra til fred i Vietnam er ikke dette nok. Den må offisielt fordømme USA's krigspolitikk i Indo-Kina og kreve en dato for tilbaketrekning. Dessuten må den bryte alle forbindelser, politiske og økonomiske, med Saigon og anerkjenne PRR. — Disse kravene ble reist av Solkom i vårens Vietnam-uke. Regjeringen ville imidlertid ikke møte opp og diskutere dem på et åpent møte. Dette viser at arbeidet med å reise en opinion i det norske folket som regjeringen må ta hensyn til må intensiveres. Anerkjennelsen av DRV viser at slikt arbeid nytter. Derfor: »Gå med i det anti-imperialistiske frontarbeidet.»

Neste skritt: Bryt med Saigon-juntaen, anerkjenn PRR !

Forts. fra side 17

samarbeide, og interessefellesskapet er på mange områder stort. Dette gjelder særlig militært — både i Europa og ellers i verden. I Europa er ikke Vest-Tyskland p.g.a. fransk motstand i stand til å organisere noen militær overbygning på EEC-samarbeidet. NATO er derfor bedre enn ingenting selv om det er USA-dominert. Og den amerikanske krisa har etterhvert gitt Vest-Tyskland stor innflytelse i NATO — f. eks. Portugal får stor materiell hjelp fra Vest-Tyskland — såkalt NATO-hjelp. Denne brukes bl. a. til å bekjempe frigjøringsstyrkene i Angola og Mosambique — land hvor tyske monopoler bl. a. driver jernmalmutvinning og oljeleting.

Ellers i verden er den vest-tyske imperialismen gjennomgående avhengig av USAs militære og politiske beskyttelse. Dette gjelder f. eks. Latin-Amerika og Sørøst-Asia. Utenriksminister Scheel kommenterte situasjonen i Asia for en tid siden: »Føderal-regjeringen er spesielt oppmerksom på Asia», og »vi vil øke våre

investeringer i dette området» og »fordoble de anstrengelser vi hittil har gjort der». En imperialists tale.

NEI TIL EEC

Vest-Tyskland er meget interessert i å få Norge med i EEC. Landet vil helst ha oss som marked for sine varer — de vil ha oss som ekspansjonsterritorium og de vil sikre full kontroll over råvarene. Allerede nå får Vest-Tyskland:

ca. 50 % av norsk jernmalmeeksport
ca. 90 % av ssvovelkisen vår
ca. 90 % av koppermalmen vår
ca. 40 % av sinken vår
ca. 1/3 av norsk aluminium.

(Vår aluminium-produksjon er størst i Europa). Vi har også de viktige militær-råstoffene magnesium og titan. Og dessuten har vi store olje-forekomster — toppen av alt for et så energi-fattig land som Vest-Tyskland.

Vår sjølråderett vil bli underlagt den vest-tyske imperialismen dersom vi blir medlem av EEC. Derfor er et NEI TIL EEC et krav som sier nei til fortsatt imperialistisk ekspansjon — et krav som

det store flertall av det norske folk har interesse av å stille seg bak.

Vi må imidlertid ikke forlede oss til å tro at det ikke finnes andre — og mektigere — imperialiststater. I dag er USA den sterkeste av alle med sitt verdensomspennende undertrykkelsesnett — et nett først og fremst Indo-Kinas folk er i ferd med å lage store huller i. Men vi må også være klar over at andre stater vil være med i den samme dansen som USA fører. Derfor denne artikkelen, og derfor artiklene om sosialimperialismen og Japan i forrige nummer av For Vietnam.

Kilder:

Orientering nr. 40/71
Klassekampen nr. 1, 2, 3 og 10/71
Veien til det 4. riket — foredrag holdt i DNS
Vardøger 4/71
Arbeiderbladet 16/10-71.

STØTTEMEDLEMSKAP MED ABONNEMENT PÅ FOR VIETNAM

FNL-GRUPPE

1. USA UT AV INDO KINA
2. STØTT VIETNAM FOLK PÅ DETS EGNE VILKÅR
3. BEKJEMP USA-IMPERIALISMEN
4. NATO UT AV NORGE

navn

adresse

HAR BETALT KR. 30,00

DEN NORSKE SOLIDARITETSKOMITE FOR VIETNAM
Boks 558 Sentrum, Oslo 1. Postgiro 20 29 81.

Bestill Solkom-materiell !

Send meg så raskt som mulig pr.
postoppkrav:

- ... FNL-oblater a kr. 0,05
- ... Frigjøringsfondsplakat a kr. 1,00
- ... Ho Chi Minh-plakat a kr. 3,00
- ... FNL-merker a kr. 1,00
- ... For Vietnam (FV) 2/68 a kr. 1,00
- ... FV 3/68 a kr. 1,00
- ... FV 4/68 a kr. 1,00
- ... FV 1/69 a kr. 1,00
- ... FV 2/69 a kr. 1,00
- ... FV 3/69 a kr. 1,00
- ... FV spesialnr. 2/69 a kr. 1,00
- ... FV 2/70 a kr. 1,50
- ... FV 3/70 a kr. 1,50
- ... FV 4/70 a kr. 1,50
- ... FV 1/71 a kr. 1,50

- ... FV 2/71 a kr. 1,50
- ... FV 3/71 a kr. 1,50
- ... FV 4/71 a kr. 1,50
- ... FV 5/71 a kr. 1,50
- ... Glimpes of US Neo-colonialism
kr. 5,00
- ... Vietnams Arbetarpartis historie
1930-1970 a kr. 7,00
- ... FV programhefte a kr. 2,00
- ... HUE-hefte a kr. 0,50
- ... Grunnsirkel om Vietnam a kr. 4,00

Navn:
Adresse:

Send bestillingen til:

Solkom,
Boks 71 Kjelsås,
Oslo 4.

NB: Alle som bestiller må betale portoen
selv.

Ta kontakt med Solkom eller ei
FNL-gruppe og tegn støttemedlems-
skap.

Gå med i Vietnam-arbeidet

ARENDAL Liv Johansen Gamle Songevei 115 4800 Arendal.	HALDEN Britt Olsen Raschespranga 1 1750 Halden	KONGSVINGER Dag Ivar Norstrøm Rådhusgt. 2 2200 Kongsvinger	MJØNDALEN Bjørn Hansen Smedgt. 15 3050 Mjøndalen	SANDEFJORD Geirmund Hole Sørby 3200 Sandefjord	TRONDHEIM Trondheim FNL-grupper Boks 2844 7000 Trondheim
BERGEN Boks 2827 5011 Bergen Nordnes	HALTDALEN Asbjørn Flatberg 7487 Haldalen	KRAGERØ Ole Andre Engrav 3768 Vadfoss	MYSEN Einar Haakaas 1866 Båstad	SANDNESSJØEN Tor Helge Allern Sandnessjøen Sykehus Boks 312 8801 Sandnessjøen	TYNSET Arne Vegard Sveen Boks 177 Tynset
BJUGN Willy Engvik Fosen Gymnas 7160 Bjugn	HAMAR Hamar FNL-gruppe Boks 269 2300 Hamar	KRISTIANSAND S. Odd Hansen Øvre Fergested 8 4600 Kristiansand S.	NARVIK Vigdis Indregard Terneveien 1 8500 NARVIK	SKIEN Toril Høimyr V. Ullmannsgt 14 3700 Skien	VARDØ Vardø Solkom Boks 26 9951 Vardø
BRANDBU Torill Vestland 2762 Røykenvik	HARSTAD Tore Hoel Boks 371 9401 Harstad	KRISTIANSUND N. Geir M. Fredriksen Ulrik Olsens vei 29 6500 Kristiansund N.	NESNA Leif Elsvatn Nesna Lærerskole 8700 Nesna	SKJETTEN Jørn Takla Solvangen 34 2013 Skjetten	VESTNES Terje Grytten Hellandheimen 6390 Vestnes
BREIVIKBOTN Vilfred Bjønnes 9593 Breivikbotn	HAUGESUND Knut Jarl Rødje 4265 Havik	LARVIK Lise Gjertsen Øvre Torggt. 4 3250 Larvik	NOTODDEN Kjell Sollid Postboks 86 3671 Notodden	SOGNDAL Jan-Erik Eide Hybelhuset 5800 Sogndal	VINES Stein Lothe Boks 37 5796 Vines
BÆRUM Lisbeth Hansen Brognedraget 16 1347 Hasle	HEMNESBERGET Frank Marstokk 8640 Hemnesberget	LEVANGER Frode Kverneng Neset 7600 Levanger	OSLO FNL-gruppene i Oslo Boks 558 Sentrum Oslo 1	STAVANGER Stavanger FNL-grupper Skagen 35 4000 Stavanger	VINSTRÅ Elling Tjønneland Gudbrandsdalen gymnas Elevheimen 2640 Vinstra
DRAMMEN Drammen FNL Boks 1541 3001 Drammen	HETLAND GYMNAS John Steinar Svendsen Leif Dietricssonsgt. 14a 4000 Stavanger	LILLEHAMMER Lillehammer FNL-gruppe c/o H. Lambine Boks 105 2601 Lillehammer	ODDA Brynulf Raaen Askane 5 5750 Odda	STEINKJER Per Dagfinn Green 7730 Beitstad	VÅGSBYGD Margaret Pedersen Agder Folkehøgskole 4620 Vågsbygd
DRÖBAK Morten Larsen Sorenskriver Ellefsens vei 5 1440 Dröbak	HONNINGSVÅG Geir Gabrielsen Prestbakkvn. 5 9750 Honningsvåg	LILLESTRØM Bente Løvås Nesgt. 24 2000 Lillestrøm	OPPDAL Ola Moen 7400 Oppdal	STORD Jostein Grov Stord gymnas 5400 Stord	ØYSTESE Øystese FNL-grupper 5610 Øystese
EIDSVOLL Stein Oppedal Boks 74 2074 Eidsvoll Verk	HORTEN Tore Hagen Bomjordet 6 3190 Horten	MO I RANA Rana FNL Boks 46 8613 Selsfors	OPPEGÅRD Eyolf Brodal Korgvn. 14 1412 Sofiemyr	STRANDEBARM Anne-Marie Oma Fagskolen i husstell 5630 Strandebarm	ÅLESUND Per Inge Gromsø Boks 595 6001 Ålesund
EIDSVÅG Odd Arne Aandal Neset Realskole 6460 Eidsvåg	HÖNEFOSS Hönefoss FNL-gruppe Boks 96 3501 Hönefoss	MOLDE Molde FNL-gruppe Boks 346 6401 Molde	PORSGRUNN Sissel Heitmann Iduns vei 1 Hovenga 3900 Porsgrunn	STYRKESNES Nikolai Alstadseter 8222 Styrkesnes	ÅMOT MODUM Tore Nilsen Högli 3340 Åmot Modum
ELVERUM John Garsjö Elverum lærerskole 2400 Elverum	JEVNAKER Kåre Wien 2700 Jevnaker	MOSJØEN Mosjøen FNL-gruppe Boks 272 8651 Mosjøen	RINGSAKER Dag Linna Ringsaker Folkehøgskole 2360 Ringsaker	SVOLVÆR Kåre Andresen c/o Aslaug Krystad Sivert Nilsens gt. 8300 Svolvær	ÅNDALSNES Svein Tveiten 6320 Isfjorden
FREDRIKSTAD Egil R. Hermanns Sportsvn. 8 1600 Fredrikstad	KLEPPSTØ Bård Espelid 5300 Kleppstø	MOSS Liss Frishila Varlegt. 40 1500 Moss	RISSA Roar Blomstervik 7100 Rissa	TINGVOLL Kjetil Rørstad Tingvoll gymnas 6630 Tingvoll	
GJÖVIK Gjövik FNL-gruppe c/o Boks 133 2801 Gjövik	KONGSBERG Roger Nilsen 3640 Skotberg		ROA Stein Buan 2740 Roa	TROMSØ Ellen Østgård Holt 9000 Tromsø	